

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Okružni sud u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudije Pane Gavrića, kao predsjednika vijeća i sudija Božane Vulić i Amira Kapetanovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Tendžerić Daliborke, u krivičnom predmetu protiv optuženih Dragića Barovića i Radivoja Adamovića zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, po optužnici Okružnog javnog tužilaštva Banjaluka broj T13 O KTRZ 0006109 11 od 30.01.2018. godine, izmijenjenoj na glavnom pretresu dana 06.11.2018. godine, nakon održanog glavnog, javnog i usmenog pretresa koji je okončan dana 30.11.2018. godine na kome su prisustvovali optuženi, okružni javni tužilac Igor Cimeša, branioci optuženih Milan Romanić, advokat iz Banjaluke i Vesna Rujević, advokat iz Banjaluke, a dana 07.12.2018 godine u prisustvu okružnog javnog tužioca, optuženih i branioca Vesne Rujević donio je i javno objavio sljedeću:

P R E S U D U

Optuženi:

1. DRAGIĆ BAROVIĆ, sin Đ. i R., djevojački K., rođen ... u mjestu J., opština K., Republika Srbija, JMBG: ... sa prebivalištem u Banjoj Luci, ... po nacionalnosti Crnogorac, državljanin Republike Srpske i Bosne i Hercegovine i Republike Srbije, pismen, sa završenom srednjom školom, po zanimanju ekonomski tehničar, oženjen, otac troje djece, vojsku služio u Zadru 1971. godine, bez čina rezervnog vojnog starješine, vodi se u vojnoj evidenciji Banja Luka, bez odlikovanja, nezaposlen, u penziji, od imovine posjeduje porodičnu kuću, ostvaruje mjesečnu penziju u iznosu od oko 420,00 KM i borački dodatak u iznosu od oko 62,00 KM, neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak.

2. RADIVOJE ADAMOVIĆ, zvani „A.“ i „R.“, sin M. i Z., djevojački J., rođen ... u mjestu V., opština B. P., JMBG: ... sa prebivalištem u D., Ulica ... po nacionalnosti Srbin, državljanin Republike Srpske i Bosne i Hercegovine, pismen, sa završenom srednjom školom, po zanimanju profesionalni vozač, oženjen, otac dvoje djece, vojsku služio u Kovinu i Kraljevu 1978. godine, bez čina rezervnog vojnog starješine, ne vodi se u vojnoj evidenciji, bez odlikovanja, nezaposlen, bez imovine i bez ličnih primanja, neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak.

KRIVI SU

Što su:

Kršeci pravila međunarodnog prava sadržana u članu 3. stav 1. tačka 1 pod a) i c) Četvrte ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine („Službeni list Federativne Narodne Republike Jugoslavije“, broj 24/50) i članu 13. stav 2. u vezi sa članom 4. stav 2. tačke a) i e) Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 08. juna 1977. godine - Protokol II („Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije – Međunarodni ugovori“, broj 16/78), za vrijeme oružanog sukoba koji se, u vremenu od prve polovine aprila 1992. godine pa najkasnije do kraja novembra 1995. godine, odvijao na prostoru Bosne i Hercegovine između organizovanih oružanih snaga Vojske Republike Srpske, s jedne strane i Armije Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća odbrane, s druge strane, u vremenskom periodu od kraja juna mjeseca 1992. godine do kraja avgusta mjeseca 1992. godine, u zatvoru „Kozila“, opština Drinić, tadašnja opština Bosanski Petrovac, obavljajući dužnost čuvara zatvora, prema civilnim licima bošnjačke nacionalnosti, koji nisu pripadali nijednoj vojnoj formaciji, niti su neposredno učestvovali u neprijateljstvima, svjesno i voljno izvršili povrede tjelesnog integriteta njihovim fizičkim zlostavljanjem, nečovječno postupali vršeći povredu njihovog ličnog dostojanstva, te primjenili mjere zastrašivanja, na način da su:

Barović Dragić:

1. dana 29. jula 1992. godine, zajedno sa pravosnažno osuđenim Z. M. i više drugih za sada nepoznatih stražara, nakon što su oštećeni R. Z. i D. M. dovedeni u prostoriju za ispitivanje u krugu zatvora „Kozila“, postrojili ih, a zatim ispitivali ko su vođe muslimana i gdje se nalaze puške, a potom pesnicama, nogama i palicama svi zajedno udarali R. Z. po svim dijelovima njegovog tijela, da bi u jednom trenutku Z. M. naredio D. M. i R. Z. da se međusobno udaraju, koje naredenje je R.Z. iz straha morao izvršiti, koje fizičko zlostavljanje je trajalo oko trideset minuta, a potom odstranili iz navedene prostorije D. M., nakon čega je Z. M. više puta šakama udario R. Z. po njegovoj glavi, te mu prijetio na način da je usmjerio oštricu noža prema licu oštećenog, a potom ga drškom noža više puta udario po njegovom čelu, a zatim pesnicama, nogama i palicama, zajedno sa drugim prisutnim čuvarima, među kojima je bio i Barović Dragić, nastavili udarati R. Z. po svim dijelovima njegovog tijela, usljed čega je oštećeni više puta gubio svijest, na koji način su nečovječno postupali prema oštećenima R. Z. i D. M., povrijedili tjelesni integritet oštećenog R. Z. njegovim fizičkim zlostavljanjem, te primjenili mjere zastrašivanja prema oštećenom R. Z..

2. dana 01. avgusta 1992. godine, u noćnim časovima, zajedno sa pravosnažno osuđenim Z. M. i više drugih za sada nepoznatih stražara, nakon što su oštećeni K. A., P. A., K. M. i Š. D. dovedeni u prostoriju za ispitivanje u krugu zatvora „Kozila“, naredili oštećenima da se okrenu prema zidu, a potom ih zajedno udarali rukama i nogama, kundacima pušaka i palicama po svim dijelovima njihovog tijela, istovremeno im govoreći da će ih ubiti i zaklati, kom prilikom je, usljed zadobijenih udaraca, P. A. pao na pod, nakon čega su ga polili vodom, koje fizičko zlostavljanje je trajalo oko trideset minuta, a potom oštećene izveli izvan prostorije i odveli do kamenog korita s vodom u krugu zatvora, gdje su im glave potapali u vodu, da bi u jednom trenutku, Barović Dragić naredio K. M. da čučne, a potom sjeo na njegova leđa i naredio mu da ga nosi do sobe zvane „samica“, koje naredenje je K. M. iz straha izvršio, na koji način su povrijedili tjelesni integritet oštećenih K. A., P. A., K. M. i Š. D. njihovim fizičkim zlostavljanjem, te nečovječno postupali prema oštećenima.

Adamović Radivoje:

3. dana 02. avgusta 1992. godine, u noćnim časovima, zajedno sa pravosnažno osuđenim Z. M. i više drugih za sada nepoznatih stražara, nakon što su u prostoriju za ispitivanje u krugu zatvora „Kozila“ uvedeni oštećeni M. E. i K. H., gdje su ih ispitivali, da bi u jednom trenutku naredili M. E. da zakolje K. H., pa kada je M. E. zaplakao i rekao da to ne može učiniti, svi prisutni stražari, među kojima je bio i Adamović Radivoje, više puta zajedno udarili oštećenog M. E. rukama, nogama i palicama po svim dijelovima njegovog tijela, a odmah potom svi zajedno više puta udarili i oštećenog K. H. rukama, nogama i palicama po svim dijelovima njegovog tijela, koje fizičko zlostavljanje je trajalo oko trideset minuta, a potom u istu prostoriju uveli i oštećenog F. R., prisiljavajući ga da prizna silovanja žena srpske nacionalnosti, pa nakon što je on odbio da to prizna, svi zajedno više puta udarili oštećenog palicama, rukama i nogama po svim dijelovima njegovog tijela, a potom oštećene izveli iz prostorije za ispitivanje i odveli do kamenog korita s vodom u krugu zatvora, potapajući im glave u vodu, te naredili oštećenima da laju kao psi, što su oni iz straha i učinili, na koji način su povrijedili tjelesni integritet oštećenih M. E., K. H. i F. R. njihovim fizičkim zlostavljanjem, te nečovječno postupali prema oštećenima.

Dakle, za vrijeme oružanog sukoba, kršeći pravila međunarodnog prava, primjenili mjere zastrašivanja, nečovječno postupali, te narušili tjelesni integritet civilnih lica,

Čime su, kao saizvršioци, Dragić Barović pod tačkama 1. i 2. i Radivoje Adamović pod tačkom 3. počinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije („Službeni list SFRJ“, broj 44/76 i dr. – u daljem tekstu: KZ SFRJ), pa ih sud uz primjenu navedenog zakonskog propisa i propisa iz člana 38, 41, 42 i 43 stav 1. tačka 1.) istog zakona

OSUĐUJE

1. optuženog Dragića Barovića na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci
2. optuženog Radivoja Adamovića na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine

Na osnovu odredbe člana 108. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske oštećeni Z. R., A. K., M. K., D. Š. i R. F. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

Na osnovu odredbe člana 99. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske, u vezi sa članom 96. stav 2. tačka a), e) i ž) istog zakona, optuženi se obavezuju da solidarno da plate troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.620,00 KM (koji troškovi se odnose na pristup svjedoka na glavni pretres), te sudski paušal u iznosu od po 150,00 KM, a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te se ujedno optuženi Radivoje Adamović obavezuje da nadoknadi nagradu i nužne izdatke postavljenog branioca po službenoj dužnosti Vesne Rujević, advokata iz Banjaluke, određenoj po rješenju ovog suda broj 11 0 K 022051 18 Kps od 07.02.2018. godine i optuženi Dragić Barović obavezuje da nadoknadi nagradu i nužne izdatke postavljenog branioca po službenoj dužnosti Milana Romanića, advokata iz Banjaluke, određenom po rješenju ovog suda broj 11 0 K 022051 18 Kps od 07.02.2018. godine, čiju visinu će sud utvrditi posebnim rješenjem u skladu sa članom 97. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske.

O b r a z l o ž e n j e

Okružno javno tužilaštvo u Banjaluci podiglo je optužnicu broj T 13 0 KTRZ 0006109 11 od 30.01.2018. godine protiv optuženih: M. Z., Dragića Barovića i Radivoja Adamovića, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije („Službeni glasnik SFRJ broj 44/76, sa izmjenama - u daljem tekstu: KZ SFRJ).

Sudija za prethodno saslušanje ovog suda je dana 07.02.2018. godine potvrdio predmetnu optužnicu, a optuženi su se na ročištu za izjašnjenje o krivičnom djelu koje je održano dana 12.03.2018. godine izjasnili da nisu krivi po navodima optužnice.

Na glavnom pretresu održanom dana 23.04.2018 godine po prijedlogu tužilaštva i optuženog Z. M., razdvojen je postupak u odnosu na optuženog Zori Milenka obzirom da je zaključio sporazum sa Okružnim javnim tužilaštvom i predmet je zaveden pod drugim brojem. U uvodnim napomenama zastupnik optužbe je istakao da će tokom dokaznog postupka dokazati da su optuženi Dragić Barović i Radivoje Adamović počinili djela navedena pod tačkom 2. i 3. optužnice, da će dokazati sva opšta obilježja krivičnog djela, da je djelo izvršeno pod okriljem sukoba kao i to da su oštećeni imali status civilnih lica i da su kao takva uživala zaštitu po pravilima međunarodnog humanitarnog prava. Navodi da će se neposrednim saslušanjem mnogobrojnih svjedoka dokazati hronologija događanja, način funkcionisanja zatvora Kozile da su se u radnjama optuženih stekla sva bitna obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 2. sve u vezi sa članom 22. KZSFRJ.

Odbrana optuženih je istakla da će dokazati da optuženi nisu počinili krivično djelo koje im se stavlja na teret, da će izvesti dokaze kojima će dokazati navedene tvrdnje.

Na glavnom pretresu održanom dana 06.11.2018. godine tužilac je izmijenio činjenične navode potvrđene optužnice, na način da je naveo da su optuženi inkriminisane radnje izvršili zajedno sa pravosnažno osuđenim M. Z..

Na glavnom pretresu izvedeni su dokazi optužbe i to: saslušani su svjedoci Z. R., M. D., A. K., M. K., F. R., H. K., M. M., H. K.1, T. T., M. B., N. P., M. S., D. S. i D. Š..

Uz saglasnost stranaka izvršen je uvid u materijalne dokaze i to: Zapisnik o saslušanju svjedoka oštećenog Z. R., Policijska uprava Banja Luka broj 13/04/1-46/17 od 31.03.2017. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Z.R., Okružno tužilaštvo Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 05.10.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Z.R., Ministarstvo unutrašnjih poslova Unsko-sanskog kantona broj 05-1/04-5-416/07 od 03.04.2007. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka D. M., Ministarstvo unutrašnjih poslova unsko-sanskog kantona broj 05-1/03-1-415/06 od 02.04.2007. godine, zapisnik o saslušanju

svjedoka D. M., Okružno tužilaštvo Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 05.10.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka K. A., Centar javne bezbjednosti Banjaluka, Sektora kriminalističke policije, Odjeljenja za istrage ratnih zločina broj 08-02/1-306/11 od 10.11.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka K. M., Centar javne bezbjednosti Banjaluka, Sektora kriminalističke policije, Odjeljenja za istrage ratnih zločina broj 08-02/1-305/11 od 10.11.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka F. R., Ministarstvo unutrašnjih poslova Unsko-sanskog kantona broj 05-1/04-5-765/07 od 29.05.2007. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka F. R., Okružno tužilaštvo Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 05.10.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka K. H., Okružno tužilaštvo Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 14.10.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka T. T., Centar javne bezbjednosti Banjaluka, Sektora kriminalističke policije, Odjeljenja za istrage ratnih zločina, broj 08-02/1-323/11 od 30.11.2011. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka M. S. pred Okružni javnim tužilaštvom Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od od 28.12.2017. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka N. P. pred Okružni javnim tužilaštvom Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 27.07.2015. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka B. M., Kantonalno tužilaštvo Unsko-sanskog kantona, Bihać, broj KT-55/94-RZ od 17.01.2007. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Š. D., Okružno javno tužilaštvo Banja Luka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 19.07.2017. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka K. H., Okružno tužilaštvo Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 05.10.2011. godine, izvod iz matične knjige umrlih na ime P. A., opština Ključ broj 02-13-3-246/2016 od 19.01.2016. godine, zapisnik o prepoznavanju, Policijska uprava Banja Luka broj 13-04/1-89/17 od 18.05.2017. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. K., Policijska uprava Banja Luka broj 13/04/1-90/17 od 18.05.2017. godine, Kriminalističko-tehnički izvještaj, Policijska uprava Banja Luka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj 868/17 od 18.05.2017. godine sa foto-dokumentacijom broj UV-868/17 od 18.05.2017. godine, zapisnik o prepoznavanju, Policijska uprava Banja Luka broj 13-04/1-45/17 od 31.03.2017. godine, službena zabilješka Policijske uprave Banja Luka broj 13-04/1-42/17 od 03.04.2017. godine, kriminalističko-tehnički izvještaj, Policijska uprava Banja Luka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj 558/17 od 31.03.2017. godine, sa foto-dokumentacijom broj UV-558/17 od 31.03.2017. godine, Službena zabilješka Policijske uprave Banja Luka broj 13-04/1-421/17 od 03.04.2017. godine, zapisnik sa 41. sjednice Kriznog štaba skupštine opštine Petrovac broj KŠ-70/92 od 30.06.1992. godine, ovjeren od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju dana 08.01.2016. godine, zapisnik sa 35. sjednice Kriznog štaba skupštine opštine Petrovac broj KŠ-57/92 od 16.06.1992. godine, ovjeren od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju dana 08.01.2016. godine, spisak lica za koje je SJB Bosanski Petrovac odredila izolaciju i spisak lica koja se predaju CZ Kozila, Stanica javne bezbjednosti Bosanski Petrovac od 02.07.1992. godine, ovjeren od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju dana 08.01.2016. godine, zapisnik sa 48. sjednice Kriznog štaba skupštine opštine Petrovac broj KŠ-119/92 od 24.08.1992. godine, ovjeren od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju dana 04.01.2016. godine, Akt Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Republike Srpske broj 16-03/3.2-1-835-252/17 od 07.03.2017. godine, sa obrascima Vob-8 na ime Barović Dragić, Akt Gradske uprave Grada Banjaluka, odjeljenje za boračko-invalidsku zaštitu broj 06-835-33/2016 od 22.02.2016. godine, sa uvjerenjem Gradske uprave Grada Banjaluka, odjeljenje za boračko-invalidsku zaštitu broj 06-835-33/2016 od 22.02.2016. godine i jediničnim i matičnim kartonom na ime Barović Dragić, Akt Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Republike Srpske broj 16-03/3.2-1-835-301/17 od 14.03.2017. godine, sa obrascima Vob-8 na ime Adamović Radivoje, Akt opštine Derventa broj 08-835-12/17 od 03.03.2017. godine sa jediničnim i matičnim kartonom na ime Adamović Radivoje, Službena zabilješka Stanice javne bezbjednosti Bosanski Petrovac broj 14-8/02-64/96 od 18.01.1996. godine, Fotodokumentacija – fotografisanje zatvora „Kozila“ Bosanski Petrovac, Stanica javne bezbjednosti Bosanski Petrovac broj 14-8/02-64/96 od 07.02.1996. godine, Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama Republike Bosne i Hercegovine („Službeni list RBiH“, broj 1/92), odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti („Službeni glasnik Srpskog naroda u BiH“, broj 6/92), odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti („Službeni list RBiH“, broj 1/92), odluka o proglašenju ratnog stanja („Službeni list RBiH“ broj 7/92), odluka o ukidanju ratnog stanja („Službeni list RBiH“ broj 50/95), odluka o ukidanju ratnog stanja i stanja neposredne ratne opasnosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 15/96), odluka o formiranju Vojske Srpske republike Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik srpskog naroda u BiH“, broj 6/92), odluka o uspostavi Hrvatske zajednice Herceg-Bosna („Narodni list HZ Herceg-Bosna, broj 1/92), sa odlukom o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane („Narodni list HZ Herceg-Bosna, broj 1/92) – ovjereno od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju dana 10. juna 2016. godine, izvod iz kaznene evidencije na ime optuženog Barović Dragić, Centar javne bezbjednosti Banja Luka, Sektor kriminalističke policije broj PP-90/11 od 11.04.2016. godine, izvod iz kaznene evidencije na ime optuženog Adamović Radivoj, Policijska stanica Bosanski Petrovac broj 05-04/06-2-1-04-3-19/16 od 25.01.2016. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka M. P., Okružnog tužilaštva Banjaluka broj T13 0 KTRZ 0006109 11 od 30.10.2012. godine.

Kao dokazi, odbrane optuženog Barovića Dragića, saslušani su svjedoci: K. M., P. M., G. D., R. B., G. D., R. J. i optuženi Barović Dragić je saslušan u svojstvu svjedoka. Uz saglasnost stranaka izvršen je uvid u materijalni dokaz odbrane i to spisak lica od kojih je oduzeto ilegalno držano oružje i municija.

Kao dokazi odbrane optuženog Adamović Radivoja saslušani su svjedoci: Adamović Branko, V. S., S. D. i optuženi Adamović Radivoje je saslušan u svojstvu svjedoka. Uz saglasnost stranaka izvršen je uvid u materijalne dokaze odbrane i to: Kućna lista Adamovića Radivoja, izjava o zajedničkom domaćinstvu Ov. broj: 05-056-3765/2018 od 19.02.2018. godine, Izvod iz matične knjige rođenih za A. S. broj: 04-13-1-1-511/18 od 16.02.2018. godine, Izvod iz matične knjige rođenih za Adamović Radivoja broj: 04-13-1-1-510/18 od 16.02.2018. godine, Izvode iz matične knjige rođenih za A. T. broj: 04-13-1-1-512/18 od 16.02.2018. godine, Izvode iz matične knjige rođenih za Adamović Marka broj: 04-13-1-1-513/18 od 16.02.2018. godine, Vršen je uvid u knjigu D. G. pod nazivom "Prsten istine" iz 2018. godine, zahtjev branioca Vesne Rujević, advokata iz Banjaluke za vršenje uvida u spis ovog suda broj 11 0 K 022051 18 Kps od 18.02.2018. godine, Odgovor Ministarstva rada i boračko invalidske zaštite, Odjeljenja za vojne evidencije učesnika Odbrambeno-otadžbinskog rata broj: 16-03/3.2-1-835-301/17 od 14.03.2018. godine, Rješenje opštine Derventa, Administrativne službe Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu broj: 08-568-2 od 15.09.2008. godine i Izvod iz kaznene evidencije Prve policijske uprave Bihać, PS Bosanski Petrovac broj: 05-04/06-2-1-04-3-19/16/AM od 25.01.2016. godine.

Kao dodatni dokazi tužilaštva u svojstvu svjedoka su saslušani svjedoci: Z. M. i D. R., a uz saglasnost stranaka izvršen je uvid u materijalni dokaz i to: Naredbu Komande drugog krajiškog korpusa str. pov br. 30 od 05.08.1992. godine.

U završnoj riječi Okružni javni tužilac je izjavio da smatra da je provedenim dokazima u potpunosti utvrđeno da su optuženi Dragić Barović i Radivoje Adamović svojim radnjama, opisanim u dispozitivu izmijenjene optužnice na glavnom pretresu od 6.11.2018. godine, ostvarili sva bitna obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ. Postupajući tužilac je izvršio ocjenu subjektivnih i materijalnih dokaza optužbe, te naveo kako smatra da iz istih proizilazi da je predmetno krivično djelo izvršeno kršenjem pravila međunarodnog prava, da su oštećeni u ovom predmetu imali status civila, da je djelo izvršeno za vrijeme oružanog sukoba, da postoji veza između radnji optuženih i oružanog sukoba, te da su optuženi i izvršili inkriminisane radnje.

U završnoj riječi branilac optuženog Dragića Barovića advokat Milan Romanić je izjavio da je predmetna optužnica neprecizna, sačinjena od uopštenih fraza i zakonskog teksta. Navodi da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni bitni elementi predmetnog krivičnog djela, odnosno da na području Kozila u kritično vrijeme nije postojao oružani sukob jer je u to vrijeme Petrovačka brigada bila na ratištu u Kupresu i Bihaću. Dalje ističe da se oštećeni ne mogu smatrati civilima jer je od njih u zakonitom postupku oduzeto oružje, a oni su nakon toga bili u pritvoru u Kozilima jer u PS Petrovac nije bilo dovoljno mjesta da se svi smjeste. Napominje da mora postojati ozbiljna kriminalna količina da bi se radilo o predmetnom krivičnom djelu, a da u konkretnom slučaju niti jedna tjelesna povreda ni jednim dokazom nije utvrđena (ljekarskim nalazom, niko nema ožiljak itd.). Ističe da su nezakoniti svi zapisnici o saslušanju svjedoka koji su uloženi

predmetni spis, a u kojima nisu navedene opšte okolnosti na koje bi svjedok trebao svjedočiti i nisu navedena pitanja na koja su svjedoci odgovarali prilikom sačinjavanja zapisnika. Smatra da se ocjenom dokaza tužilaštva van svake razumne sumnje ne može utvrditi da je optuženi Dragić Barović izvršio radnje za koje se tereti, te da nije dokazano ni postojanje prethodnog dogovora za izvršenje djela da bi se radilo o saizvršilaštvu.

Optuženi Dragić Barović je u završnoj riječi istakao da nije kriv, te da je u ratu pomagao muslimanima zbog čega je i odstranjen iz logora Kamenica.

U završnoj riječi branilac optuženog Radivoja Adamovića advokat Vesna Rujević je izjavila da se u konkretnom slučaju ne može raditi o predmetnom krivičnom djelu jer u Kozilima u inkriminisano vrijeme nije bilo ratnog sukoba. Navodi da se oštećeni u predmetnom postupku ne mogu smatrati civilima u smislu člana 3. Ženevske konvencije jer je od njih u zakonitom postupku policija oduzela oružje (čije je držanje zabranjeno). Napominje da u dispozitivu optužnice radnje optuženog Radivoja Adamovića nisu precizno navedene, nisu navedene konkretne posljedice djela (povrede tjelesnog integriteta niti jednim dokazom nisu utvrđene) pa opisano djelo iz optužnice i nije predmetno krivično djelo. Na kraju, ističe da optuženom Radivoju Adamoviću predmetni događaj nije poznat jer je u to vrijeme koristio slobodne dane povodom slave crkve Ilindana u selu Vrtoče, a što je dokazno iskazima saslušanih svjedoka.

Svjedok optužbe Ramić Zijad je izjavio da je 1992. godine živio u Petrovcu u ulici „Put Avnoja“, zajedno sa suprugom i dvoje djece. U početku rata posjedovao je privatno preduzeće koje se bavilo trgovinom i ugostiteljstvom. Vezano za opšte stanje u Petrovcu navodi da je već početkom 1992. godine bilo ograničeno kretanje stanovnicima muslimanske vjeroispovjesti, da su dolazile vojske i da su se održavale određene obuke. Navodi da je stanovništvo pozivano da preda oružje koje je posjedovalo te je on tada predao svoj pištolj za koga je posjedovao važeću dozvolu. Navodi da su dana 13.06.1992. godine tri policajca (jedan profesionalni i dva rezervna) odveli ga u policijsku stanicu u Petrovac gdje su ga ispitivali da li posjeduje nekakve puške i slično. Nakon toga odveli su ga u pritvor koji se nalazio u podrumskim prostorijama policijske stanice. Tu je zatekao D. E., izvjesnog H. zvanog Š. dvoje njemu nepoznatih ljudi iz Bjelaje i B. E.. U navedenom pritvoru proveo je 18 dana i nakon toga 30.06.1992. godine njih oko 30 prevezli su u Kozile, mjesto koje je udaljeno oko 20 km do 25 km od Petrovca. Navodi da su Kozile šumarsko naselje koje se sastojalo od nekoliko baraka ograđenih žicom. Tu su ih dočekali 6-7 uniformisanih lica koje nije poznavao i za koje je naknadno saznao da su bili čuvari u zatvoru u Bihaću. Misli da ih je tada Z. M. postrojio i uveo u navedene barake, a prethodno su im oduzeli sve stvari koje su posjedovali, dokumente, novac i nakit. Tvrdi da su njega smjestili u prostoriju broj 1. gdje je bio zajedno sa izvjesnim M., T. T., R. T., izvjesnim I., S. D., F. K., F. F. i jednim momkom koga su zvali „Krajišnik“. U Kozilima je ostao do 6. avgusta 1992. godine, kada je prebačen u logor Kamenica kod Drvara, gdje je proveo još 90 dana i konačno je 3. novembra navedene godine oslobođen i otišao u Karlovac. Sjeća se da je njih oko 18 tada boravilo u Kozilima u prostoriji od oko 15 kvadrata, da su prozori bili zakovani daskama i da su spavali na nekim starim dušecima. Koliko se sjeća tada su kao stražari radili D. Č. iz Petrovca, N. D., izvjesni N., izvjesni S. i M. I.. Upoznao je i stražare koji su došli iz Bihaća i to: B. D. (koji je imao drugačije prezime), izvjesnog V., dva G., izvjesnog P., K., C. i Kresuju. Za C. i K. navodi da su bili upravnici zatvora te da su se smjenjivali svakih 7 dana. Kada je upravnik bio K. niko ih nije dirao, ali kada je upravnik bio izvjesni C. doživljavali su razne torture. Konkretno on je u Kozilima bio zlostavljan četiri puta i to: 11, 14, 29 i 31. 07.1992. godine. Sjeća se da je u večernjim satima oko 22 ili 23 časa 29.07.1992. godine iz prostorije u kojoj je boravio (sobe broj 1) bio odveden u jednu kancelariju u baraci koja je bila udaljena oko 30 do 40 m od njihove barake. U navedenoj kancelariji zatekao je S. D. i M. D.. Navedeni C. im je naredio da stanu pored prozora, te ih je optuživao kako su oni vođe muslimana. Od čuvara u navedenoj kancelariji tada su bili prisutni i D. (u sudnici pokazuje na optuženog D. Barovića), izvjesni G., L. i S.. Navodi da ga je C. tukao šakama i palicom i da mu je prijetio nožem čijom ga je drškom udario po glavi. Navodi da je tjerao njega i D. M. da se međusobno tuku zbog čega je on iz straha šakom pokušao da udari D. M. i to kako bi navedenim stražarima pokazao da oni nemaju neki zajednički dogovor. Tom prilikom umjesto D. M. udario je u prozor i razbio staklo, što je naročito naljutilo Dragića Barovića. Tada su iz sobe izveli navedene zatvorenike a njega su nastavili tući pri čemu ga je tada najviše tukao navedeni Dragić. Ističe da je navedena tortura trajala oko 40 minuta te da je više puta padao u nesvjest. Nakon toga odveli su ga u sobu broj 1, kojom prilikom je bio sav krvav i „unakažen“. Vezano za navedenog C. izjavljuje da ga nije poznavao kada je on došao u Kozile ali je od drugih zatvorenika čuo da je i ranije bio čuvar u zatvoru. Opisuje ga kao crnog, crne kose, njegove visine. Vezano za navedenog D. izjavljuje da ga nije poznavao kada je došao u Kozile kao i da je od drugih zatvorenika saznao njegov identitet, te da je bio dobar fudbaler fudbalskog kluba „Jedinstvo“. Dalje navodi da je u policijskoj stanici u Petrovcu vršio prepoznavanje navedenog D. i to putem fotografija ali da ga tom prilikom nije mogao prepoznati. Sada u sudnici na optuženog Dragića Barovića pokazuje da je to taj D. iz Kozila, ali da je ranije bio dosta mlađi i jači. Nadalje izjavljuje da mu je poznato da su i drugi zatvorenici maltetirani i to: M. D., S. D., M. H., F. F., R. F., izvjesni M. i K. H.. Sjeća se da je F. R. pretučen 02.07.1992. godine a to mu je poznato jer su bili zajedno smješteni. Nakon što je postupajući tužilac svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u MUP-a Unsko Sanskog Kantona, PS Bihać od 03.04.2007. godine, svjedok je izjavio da se na njemu nalazi njegov potpis, da je istinito sve što je u njemu navedeno, te da je kritične prilike kada je bio pretučen u navedenoj kancelariji izvjesni stražar G. u rukama držao automatsku pušku. Nadalje, tužilac je svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banjaluka od 05.10.2011. godine i tom prilikom je svjedok izjavio da je istinito ono što je u njemu navedeno, odnosno da je Baroš Dragiša zapravo osoba koju su zvali „Crnogorac“ i koji je igrao fudbal u „Jedinstvo“ iz Bihaća. Takođe tužilac je svjedoku predočio i zapisnik koji je sačinjen prilikom radnje prepoznavanja optuženog Dragića Barovića u PU Banjaluka dana 31.03.2017.godine, svjedok je izjavio da se na njemu nalazi njegov potpis te da je tada sa 20 posto vjerovatnoće prepoznao optuženog Dragića Barovića. Traži krivično gonjenje optuženog Dragića Barovića i prema njemu postavlja zahtjev za naknadu štete. Na upit branoca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da je imao dozvolu za pištolj koji je predao u PS Petrovac, da je optuženi Dragić Barović čitavo vrijeme njegovog boravka bio u Kozilima te da su zajedno otišli u logor Kamenica. Navodi da ne posjeduje materijalne dokaze o fizičkom maltetiranju u logoru Kozile, a da je siguran da je bio maltetiran četiri puta i da je siguran u navedene datume jer su svi zatvorenici vodili evidencije o svom boravku u logoru, odnosno da su odbrojavali dane od kada su lišeni slobode (poneki stražari su im govorili koji je datum bio određenog dana). Takođe, na upit navedenog branioca svjedok je izjavio da je prilikom premlaćivanja bio okrenut leđima prema zidu, da je mogao vidjeti ko ga je tukao, te da je prilikom batinjanja plakao i nekoliko puta padao u nesvjest a da se nije smio braniti. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića svjedok je izjavio da nije dobio nikakvo rješenje o lišenju slobode i da mu nije poznato da su u kritično vrijeme u Ključu samoorganizovani Bošnjaci ubili komandira PS Ključ i 11 vojnika. Na upit suda svjedok je izjavio da je navedeni Dragiša bio uzdržan sve dok on nije rukom razbio prozor, kada je pokušao udariti D. M., a da ga je tada on dobro istukao rukama, nogama i palicom.

Branilac optuženog Dragića Barovića prigovorio je na zakonitost zapisnika iz MUP Bihać od 03.04.2007. godine, jer se iz navedenog zapisnika ne vidi da li su prilikom njegovog sačinjavanja postavljena pitanja R. Z., te da li su navedena pitanja bila sugestivna ili prijeteća. Takođe izjavljuje da je nezakonit zapisnik sačinjen u Okružnom tužilaštvu Banjaluka dana 05.10.2011. godine, jer je prilikom sačinjavanja navedenog zapisnika tužilac svjedoku predočavao zapisnik iz PS Bihać od 03.04.2007.godine.

Branilac optuženog Adamovića pridružila se navedenim prigovorima.

Svjedok optužbe D. M. je na glavnom pretresu izjavio da je 1992. godine živio u Petrovcu sa suprugom D.E. i dvoje djece. Kao vozač bio je zaposlen u firmi „Šipad Oštrej“. Navodi da se početkom 1992. godine moglo osjetiti da muslimani nisu bili poželjni u Petrovcu, te da je on dobio otkaz u martu mjesecu navedene godine. Sjeća se da je dobio poziv da ide u vojsku ali da se navedenom pozivu nije odazvao. Dana 15. ili 16. 07.1992. godine od njega je oduzeto oružje ali tom prilikom nije dobio nikakvu potvrdu. Navedenog dana lišen je slobode, odveli su ga u PS Petrovac gdje su ga pretresli i smjestili u podrumске prostorije. Tu je zatekao R. Z., D. S., K. H., D. E., F. M., D. H. i D. S.. U navedenom pritvoru boravio je do 01.07.1992. godine kada je zajedno sa preostalim

pristvoenicima bio prebačen u Kozile, mjesto koje je oko 20 km udaljeno od Petrovca. Tom prilikom kada su izašli iz autobusa kojim su se dovezli u Kozile prinuđeni su da predaju sve što su ponijeli sa sobom- novac i nakit. Njega su smjestili u jednu baraku u prostoriju broj 1, zajedno sa D. M., D. S., D. E., N. R., T. T., T. R., K. H., H. M., R. Z. i K. I. (koliko se sjeća). U navedenom logoru ostao je do 6. ili 08. avgusta 1992. godine kada je prebačen u logor Kamenica kod Drvara i konačno 3. novembra 1992. godine razmjenjen i odveden u Karlovac. Sjeća se da je njih 10 do 15 boravilo u jednoj sobi, da su spavali na sunderima, pokrivali se vojnim dekama i nuždu vršili u limenoj kanti koja se nalazila u čošku. Navodi da im je vojvoda M.Z. govorio kakva su pravila ponašanja u logoru, odnosno da svi moraju okrenuti glavu prema zidu kada bi on ulazio u prostoriju u kojoj su boravili. Navedenog M.Z. do tada nije poznao ali su mu ljudi koji su ranije bili u zatvoru u Bihaću pričali da je on bio čuvar zatvora u Bihaću. Sjeća se da je jedne večeri bio pozvan na saslušanje u jednu kancelariju koja se nalazila u baraci koja je bila udaljena oko 40 do 50 metara od njihove barake. U navedenoj kancelariji zatekao je Z., S., G., K. i B. (pri tom pokazujući na Dragića Barovića). Izjavljuje da su nakon toga u navedenu kancelariju doveli i R. Z., te da su im naredili da se njih dvojica međusobno udaraju. Tada je R. Z. zamahnuo rukom kako bi ga udario, a on se izmakao pa je R. Z. rukom razbio staklo na prozoru. Ističe da je tada B. opsovao majku R. Z. a da je njemu rekao da izađe iz kancelarije, pa se on vratio u baraku u kojoj je boravio. Nakon izvjesnog vremena u prostoriju u kojoj su boravili ušao je R. Z. sav slomljen, krvav i modar. Imao je povrede na glavi, po nogama i cijelom tijelu. Tada su mu pružali pomoć koliko su u tim uslovima mogli, davali su mu vode sa šećerom koji je T. S. poslala supruga. Kada su izašli iz logora R. Z. mu je pričao kako im je navedeni B. bio najgori, odnosno da ga je on najviše tukao. Svjedok je u sudnici pokazao da je optuženi Dragić Barović zapravo navedeni B. koga je spominjao. Nakon izlaska iz logora Kozila zatvořenici su mu pričali da je navedeno lice igralo fudbal u "Jedinstvu" iz Bihaća. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u MUP Unsko-sanskog kantona, PS Bihać od 02.04.2007. godine kojom prilikom je svjedok izjavio da je tačno ono što je u njemu zapisano u dijelu gdje se navode stražari logora Kozile i da je tom prilikom spomenuo i optuženog Barovića Dragišu. Dodaje da je i tačno da je 01.08.1992. godine čuo plač i zapomaganje djece iz Sanice i to: K. M., Š. D., K. A. i P. A. kada su ih ispitivali i tukli u onoj istoj kancelariji kao i njega. Takođe, tužilac je svjedoku predočio zapisnik o saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banjaluka od 05.10.2011. godine kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalazi njegov potpis ali da se sa sigurnošću ne može izjasniti da li je od R. Z. saznao za indentitet optuženog Dragića Barovića u logoru Kozila ili nakon njihovog izlaska iz navedenog logora. Na kraju izjavljuje da ne traži krivično gonjenje optuženog Dragiše Barovića jer sa njim nije dolazio u kontakt. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da je prvi put u životu vidio optuženog Dragića Barovića 29.07.1992. godine kada je zajedno sa R. Z. bio u kancelariji za ispitivanje. Navodi da njega optuženi Dragiša Barović nije tukao, te da on nije mogao čuti jauke R. Z. kada su njega tukli jer je vraćen u drugu baraku udaljeno oko 50 metara od kancelarija u kojoj su vršena njihova ispitivanja. Za uslove u logoru Kozila navodi da su isti bili nehumani, da se nisu mogli kretati, da su u kantu u čošku prostorije vršili veliku i malu nuždu, ali da su mogli primiti pakete od rodbine. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića svjedok je izjavio da ga optuženi Adamović Radivoje nije tukao.

Branilac optuženog Dragića Barovića prigovorio je da je nezakonit zapisnik o saslušanju Družić Midhe iz PS Bihać od 02.04.2007.godine jer je sačinjen suprotno članu 151 ZKP RS, odnosno u zapisniku nisu navedena pitanja koja su postavljana svjedoku, pa se ne može procjeniti da li su ona bila navodeća, prijeteća i slično.

Svjedok optužbe K. A. je na glavnom pretresu izjavio da je 1992. godine živio u Sanici, opština Ključ zajedno sa roditeljima i bratom M.. Tokom ljeta 1992. godine bio je lišavan slobode u osnovnoj školi u Sanici i bilo mu je ograničeno kretanje zbog čega se jednog dana sa svojim prijateljima Š. D., P. A. i K. M. zaputio prema slobodnoj teritoriji, odnosno prema Bihaću. Tokom noći krenuli su iz Sanice i kroz šume su putovali tri dana i dvije noći. Nakon čega su bili uhvaćeni u predjelu kod Vrtoče od strane naoružane vojske. Kod sebe su imali neku cijev koja je bila improvizovana u pušku iz koje se mogao ispaliti lovački metak. Sjeća se da su ih tada u mjestu Vrtoče jedno kraće vrijeme ispitivali, pa su ih prebacili u policijsku stanicu u Petrovac, gdje su ih nastavili ispitivati. U podrumu policijske stanice proveli su osam ili devet dana, nakon čega su sva četvorica zajedno sa S. J., M. R. i L. N. prevezeni u Kozile, mjesto koje je bilo udaljeno od Petrovca oko 15 km. Navodi da su se u navedenom mjestu nalazile dvije barake ograđene žicama te da je on bio smješten u sobi broj 3, a koja soba je bila poslednja na desnoj strani hodnika. U navedenoj sobi bilo je njih oko 18, a koliko se sjeća tu su još bili D. S., neki drugi S., M. i K. F.. U Kozilima je boravio oko 40 dana nakon čega su prebačeni u logor Kamenica kod Drvara. Ističe da je njih 18 za užinu dobijalo samo jedan hljeb, te da je tako mala količina hrane (koju nije bilo moguće pravično podijeliti) pravila između njih sukobe i podjele. Ležali su na nekim strunjačama, pokrivali se vojničkim dekama i nuždu vršili u jednoj kanti koja se nalazila u čošku prostorije u kojoj su boravili. Sjeća se da je jedne noći zajedno sa P. A., K. M. i Š. D. odveden u jednu kancelariju koja se nalazila u baraci koja je bila udaljena oko 30 do 40 metara od barake u kojoj su oni boravili. U navedenoj kancelariji pored njih nalazilo se i nekoliko naoružanih stražara od kojih je prepoznao Z.M. Za Z.M. je čuo od ostalih zarobljenika, koji su mu ga pokazivali kada bi on prošao hodnikom ili ušao u njihovu sobu u kojoj su boravili. Pored Z.M. prisutan je bio i jedan vojnik koji ga je najviše maltetirao i koga je opisao kao mršavog, tamnoputog i malo višeg od njega. Neko od stražara naredio im je da stanu uza zid okrenuti leđima, a ne može se sjetiti ko je tačno od stražara izdao to naređenje. Sjeća se da su P. A. prvog počeli ispitivati, te da je u tom trenutku njemu prišao navedeni vojnik koga je opisivao. Tom prilikom udarao ga je šakama po licu i zabranjivao mu da se brani. A kada bi podigao ruke kako bi se odbranio, navedeni vojnik se derao na njega da spusti ruke, nakon čega su svi prisutni stražari prišli da ga udaraju nogama, šakama i policijskim palicama. U jednom trenutku kada je P. A. iz straha rekao kako je oslijepio, njih trojicu su izveli iz kancelarije, a on je jedini od zarobljenika tu ostao. Nakon toga, dvojica stražara odveli su ga do betonskog korita koje je bilo napunjeno vodom i naredili su mu da legne u njega. Jedan naoružani vojnik mu je prijeteći ubistvom naređivao da legne u korito, dok mu je drugi takođe prijeteći ubistvom naređivao da ustane iz korita. U tom trenutku nije vidio svoje prijatelje P. A., K. M. i Š. D.. Tek sutradan na njima je vidio modrice po čitavom tijelu, odnosno sva četvorica su bili pretučena a da im niko nije pružao medicinsku pomoć. Poznato mu je da su u Kozilima bili maltetirani i D. M., K. F. i R. Z.. Navodi da su njih u večernjim časovima tukli ispred barake, te da su im naređivali da zavijaju kao psi. Nadalje izjavljuje da je u logoru upoznao stražare i to M. Z., Dragišu Barovića (koga ne može opisati) i S.. Ističe da mu je poznato samo M.Z. od stražara koji su ih kritične večeri maltetirali a da mu je K. A. spominjao da je Barović crni momak koji je njega najviše tukao. Nakon što je postupajući tužilac svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u CJB Banjaluka dana 10.11.2011. godine svjedok je izjavio da se na njemu nalazi njegov potpis te da je tačno ono što je u njemu zapisano odnosno da je kritične prilike P. A. u kancelariji bio pozvan da priđe jednom stolu radi ispitivanja te da su za to vrijeme ostali stražari počeli da tuku njih trojicu. Traži krivično gonjenje i naknadu štetu od optuženog Dragića Barovića. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da ga je kritične prilike najviše udarao vojnik koji je bio mršav i viši od njega. Nakon što je optuženi Dragić Barović ustao u sudnici svjedok je izjavio da ga nije optuženi Dragić Barović kritične večeri tukao. Nadalje na upit branioca izjavljuje da je od nekih drugih logoraša čuo da je Barović Dragiša tukao D. M.. Na upit branioca optuženog Adamović Radivoja svjedok je izjavio da mu je poznato da je u logoru Kozila dolazila neka doktorica ali da njega niko nije pregledao. Na upit suda svjedok je izjavio da ne smatra da se radi o dva lica odnosno o B. i Dragiši već o jednom licu. Takođe na upit suda svjedok je izjavio da ga nije tukao u sudnici prisutni optuženi Dragić Barović ali da je čuo da je on tukao neke druge zatvořenike.

Svjedok optužbe M. K. je izjavio da je 1992. godine živio u Sanici zajedno sa roditeljima i sestrom, te da je u tom periodu išao u srednju školu. Navodi da je kao maloljetan tokom 1992. godine bio pritvoren u školskoj sali u Sanici, te da je pušten kući jer je bio maloljetan. Napominje da nije bio pripadnik neke vojne jedinice niti da je bio naoružan. Budući da je u Sanici osjećao životnu nesigurnost jer je neka vojska kupila narod, odlučio je da se zajedno sa pokojnim P. A., Š. D. i K. A. zaputi u Bosanski Petrovac gdje mu je živjela tetka. U predjelu kod mjesta Vrtoča zarobila ih je grupa ljudi koji su ih oborili na zemlju, a njegove prijatelje koji su išli sa njim htjeli su da zakolju. Nakon toga, odveli su ih na ispitivanje u seosku školu u mjesto Vrtoče gdje su ih ispitivali i gdje su dobili prve šamare i batine. Potom rezervni sastav policije iz Petrovca ih je preuzeo i prebacio u policijsku stanicu u Petrovac, gdje su takođe bili pretučeni. Na navedenom mjestu je prvi put vidio M.Z. a njegov identitet otkrili su mu preostali zatvořenici iz Petrovca koji su ga poznavali. Dalje navodi da su njih četvorica odatle nakon

oko deset dana prevezeni u Kozila, gdje su se nalazile radničke barake. Bio je smješten u sobi broj 3. zajedno sa P. A., Š. D., K. A., A. R., S. T., D. S., izvjesnim čobaninom Š., F. M. i B. S.. U navedenoj sobi boravilo je njih oko osamnaest, bilo im je ograničeno kretanje i živjeli su u jako lošim higijenskim uslovima jer su veliku i malu nuždu vršili u limenoj kanti koja se nalazila u čošku prostorije. Ne može se sjetiti tačnog datuma kada je on lično doživio maltretiranje u Kozilima ali se sjeća da je navedenog dana iz Petrovca došao neki policajac u maskirnom odijelu koji ih je pitao za higijenu i zdravlje i koji je bio prilično korektan. Navedeni policajac njemu i P. A. dozvolio je čak i da se okupaju u hladnoj izvorskoj vodi, jer druge nije ni bilo. To večer njemu nepoznati stražar pozvao je njega i P. A. a potom i Š. D. i K. A. u jednu baraku koja je bila udaljena oko 50 do 100 metara od barake u kojoj su inače boravili. Sva četvorica ušla su u jednu kancelariju koja je bila osvjetljena fenjerima ili lampama i u kojoj je prepoznao navedenog M.Z.. Pored njega bilo je još četiri ili pet stražara među kojima je prepoznao i Adamovića i C.. Svi su bili naoružani i obučeni u maskirna odijela. Za M.Z. navodi da je prije toga ulazio u njihovu sobu broj 3. i da im je naredio da kada on bude ulazio da svi moraju okrenuti glave prema zidu i staviti ruke na leđa. Dalje navodi da je mogao prepoznati lice pod nadimkom C. jer ga je tako oslovljavao M.Z., a ponekad ga je nazivao imenom Dragiša. Sjeća se da se u tom periodu dosta smijao i da je imao specifičan osmijeh, da je nosio ruski doboš i pušku. Sjeća se da je navedeni C. imao malo stomaka i da je bio njegove visine. Svjedok je u sudnici pokazao na optuženog Dragića Barovića da je to taj C. o kome je pričao. Sjeća se da su kritične večeri njih četvorica bili poredani uza zid, leđima okrenuti prema zidu, te da je M.Z. stražarima naređivao "udrite samo udrite". Tada su ih stražari udarali palicama i šakama po licu, leđima i čitavom tijelu. Navedeno zlostavljanje je trajalo sve dok se P. A. nije onesvijestio i dok ga nisu počeli polijevati vodom, kako bi došao svijesti. Prethodno ga je neki brkat stražar više puta palicom udario po glavi, a P. A. je zakuckao kako je izgubio vid. Nakon toga M.Z. je naredio da ih odvedu do jednog konjskog korita koje je bilo napunjeno vodom. Neko od prisutnih je naredio da uđe u navedeno korito gdje su ga potapali, gušili i udarali, a što je trajalo 10 do 15 minuta. Potom je Dragiša- Crnogorac naredio da ide četveronoške kao pas. Nakon toga, sva četvorica odvedeni su u neku samicu i svi su imali povrede po čitavom tijelu, a njemu je čak i nos bio slomljen. Dalje navodi da mu je poznato da je jednom prilikom pretučen i M.D. gdje su ga stražari uhvatili kako mu je on dodavao flašu sa vodom, a što je bilo zabranjeno. Svjedok ističe da je jedino stražar sa nadimkom "Biga" bio korektan prema njima, da im je krijući od drugih stražara dijelio cigare i hranu. Postupajući tužilac je svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u CJB Banjaluka od 10.11.2011. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalazi njegov potpis te da je tačno ono što je u njemu navedeno, odnosno da ih je kritične prilike najprije jedan stražar sa brkovima sviju udario palicom po glavi, ramenima i leđima a da su mu se potom pridružili svi preostali stražari koji su ih udarali cipelama, rukama, kundacima pušaka i gumenim palicama po cijelom tijelom. Svjedok traži krivično gonjenje i naknadu štete od optuženog Dragića Barovića. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da je od drugih zatvorenika saznao identitet Dragića zvanog Crnogorac. Navodi da je kritične večeri među pobrojanim stražarima bio i stražar sa nadimkom "Biga" ali da ga on nikako nije tukao. Pojašnjava da je stražar sa brkovima njih sve četvoricu tukao a da je M.Z. sve naređivao. M.Z. ih je tukao do trenutka kad se nije i sam umorio. Kada je potapan u korito tu su bili prisutni i Konjević Alan, Pehadžić Alija i Šistek Dursum a koliko se sjeća na navedenom mjestu posljednji je ostao Konjević Alan. Kada je pušten iz logora nije se obraćao ljekaru niti posjeduje medicinsku dokumentaciju o polomljenom nosu. Na upit branioca optuženog Adamović Radivoja svjedok je izjavio da mu ništa ne znači ime optuženog Adamović Radivoja, odnosno da za njega nije čuo od preostalih zarobljenika. Na upit suda svjedok je izjavio da mu je stražar po nadimku Crnogorac naredio da legne kao pas, nakon čega ga je nekih deset do petnaest metara u tom položaju nosio na svojim leđima. Takođe, svjedok je u sudnici pokazao da je optuženi Dragić Barović navedeno lice koje je on poznavao kao Dragišu Crnogorca.

Svjedok optužbe F. R. je izjavio da je 1992. godine živio u Petrovcu zajedno sa roditeljima, suprugom i dvoje djece. U proljeće i ljeto 1992. godine u Petrovcu pojedinci su počeli idu od kuće do kuć kako bi ih maltretirali i uzimali novac. Sjeća se da je u maju 1992. godine u policijsku stanicu u Petrovcu po pozivu predao svoj pištolj kalibra 7,65 mm. Krajem maja takođe je otišao u policijsku stanicu u Petrovac kako bi posjetio svoje kolege koji su se tu nalazili u pritvoru, a tada su i njega optužili da posjeduje pušku koju ne želi da preda, pa su i njega pritvorili. Koliko se može sjetiti zajedno sa njim u pritvoru bili su i R. Z., H. O., izvjesni čoban koji je čuvao ovce kod D. H., B. E. i izvjesni S. koji je bio stolar. U navedenom pritvoru policajci su se korektno ponašali prema njima. Imali su jako dobru hranu jer su jeli isto što i policija. Nakon oko mjesec dana boravka u prostorijama policijske stanice Petrovac svi zajedno su sprovedeni u radničke barake u Kozile. Tu su ih dočekali naoružani stražari koju su im oduzeli sve što su imali po džepovima i koji su ih rasporedili po navedenim barakama. Konkretno on je bio u sobi broj 3. zajedno sa D. S., F. M., H. O., Š. zvan B. T. S., S. Š., M. H., Š. D. i još pet momaka koji su bili iz Sanice. U navedenoj prostoriji spavali su na betonu, dobijali jedno ćebe ili karton za prenočište, imali ograničeno kretanje, dobijali nedovoljno hrane i živjeli u lošim higijenskim uslovima jer su nuždu vršili u jednu limenu kantu koja se nalazila u prostoriji u kojoj su boravili. Dana 1. ili 2. avgusta 1992. godine u večernjim časovima u jednu brvnaru koja se nalazila u neposrednoj blizini njihove barake bili su odvedeni K. H. i M. E.. Tom prilikom bili su pretučeni jer je čuo njihove krike i jauke. Nakon toga jedan od stražara odveo je i njega u navedenu prostoriju koju su koristili za premlaćivanje i u kojoj je tada zatekao M.Z., izvjesnog M., Adamovića, Ivanića i Č. koji su bili u vojnim uniformama, naoružani i nosili pendreke. Tada su mu dali spisak srpskih žena koje su navodno silovane i optuživali su ga da je on navedene žene silovao. Naredili su mu da se skine do pojasa i da se previje preko jednog stola koji se nalazio u navedenoj prostoriji, nakon čega su ga po svim dijelovima njegovog tijela tukli pendrecima. U jednom trenutku navedeni M. ga je udario čizmom i polomio mu nos, kojom prilikom je zadobio jako krvarenje i jako puno krvi je bilo po navedenom stolu. Tada su ga tjerali da liže vlastitu krv sa stola, a što je on odbio. Zbog toga su ga ponovo nastavili tući i ubacili su ga u sanduk za drva gdje su svi redom skakli po njemu i udarali ga čizmama. Tada su u navedenu prostoriju uveli M. E. i K. H. koga su ispitivali vezano za neke naloge i ture jer je on radio u "Autotransportu". Potom svu trojicu su nastavili tući pendrecima i tjerali su ih da pjevaju četničke pjesme. Na kraju su im naredili da "četveronoške" izađu iz navedene prostorije, pri čemu su ih neprestano tukli i kojom prilikom je on pao u nesvjest. Tada su ga ubacili u neki WC, gdje mu je neki stražar izmasirao lice i donio čašu vode kako bi se osvježio. Svjedok dalje navodi da je M.Z. poznavao jako dobro. Navodi da je dolazio kod njega na pivo u mjestu Vrtoča, kada je kao stražar čuvao zatvorenike koji su kopali neki kanal za struju. Optuženog Adamovića je poznavao iz viđenja a on je vozio kamion u "Autotransportu". Svjedok je radio na otpadu u Vrtoču tako da je bio u određenoj saradnji sa "Autotransportom". U sudnici tokom glavnog pretresa svjedok se izjasnio da bi mogao prepoznati navedenog Adamovića i u sudnici je pokazao na prisutnog optuženog Adamović Radivoja. Za stražare Č. i I. M. izjavljuje da više nisu među živima. Kada je izašao iz logora nije se obraćao ljekarima za pomoć jer je imao plikove po nogama i otežano se kretao. Dodaje da mu je poznato da su u navedenom logoru zlostavljani i R. Z., D. M., H. M., F. F., Š. S. i navedeni momci iz Ključa odnosno Sanice. Navedena lica nakon premlaćivanja nisu imali preloma ali su bili jako pretučeni, a H. M. je nakon premlaćivanja jedno oko "visilo". Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banja Luka od 05.10.2011. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalaze njegovi potpisi te da je istinito ono što je u njemu zapisano, odnosno da su maltretirani bili S. S., D. S., D. M., R. Z., H. M., K. H., M. E. i F. F. a da je povrede vidio na D. S., R. Z., H. M.. Takođe, tužilac je svjedoku predočio i zapisnik o njegovom saslušanju u PS Bihać od 29.05.2007. godine kojom prilikom je svjedok izjavio da je tačno ono što je u njemu zapisano, odnosno da se kritični događaj desio 2. avgusta 1992. godine, te da su ih tada prisutni stražari primoravali i da laju kao psi kada su hodali četveronoške. Navodi da je tačno i ono što je zapisano da su sa njim u prostoriji boravili maloljetni dječaci iz Sanice: K. M., Š. D., K. A. i P. A.. Traži krivično gonjenje i naknadu štete od optuženog Radivoja Adamovića. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da optuženog Adamović Barovića nije viđao u Kozilima a da su lica S. Š., R. Z. i D. M. bili pretučeni ali da nisu imali preloma. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića, svjedok je izjavio da nije dobio nikakvo rješenje o lišenju slobode, a da se sjeća da su u PS Petrovac, kada je tamo bio u pritvoru, radili Č. G., izvjesni policajac R. i izvjesni S..

Svjedok optužbe M. M. je izjavio da je 1992. godine imao 18 godina, te da je zajedno sa bratom živio u Kulen Vakufu. U ljeto 1992. godine zajedno sa bratom uputio se u selo Kalati kako bi posjetili svoju majku koja se u navedeno selo preudala za jednog Srbina. U toku puta vojska ih je zarobila i odvezla u mjesto Vrtoče gdje su proveli tri ili četiri dana. Nakon toga prebačeni su u kasarnu u Drvar gdje su proveli 17 dana. Potom određeno vrijeme je boravio u Prekaji kod Drvara i konačno je zajedno sa još nekim zatvorenici prebačen u Kozila. U navedenom mjestu nalazile su se barake u kojima su ranije bili

smješteni šumski radnici. On je bio smješten u jednu sobu zajedno sa 18 ljudi iz Kulen Vakufa i sela Orašca, među kojima je bio i njegov brat M. E. i B. M.. Tu su živjeli u jako lošim higijenskim uslovima i uz minimalne količine hrane. On lično nije doživio neko fizičko zlostavljanje ali jeste psihičko jer su im često u večernjim časovima pijani stražari prijetili da će ih pobiti i upućivali su im razne pogrdne riječi. Poznato mu je da su prilikom boravka u navedenom logoru pretučeni D. M., R. Z. i izvjesni F.. Sjeća se da mu je R. Z. pričao da su ga bacali u korito sa vodom a izgledao je pretučeno, bio je krvav sa više modrica. Navedeni R. Z. mu je tada govorio da je prema njemu najgori bio Z. M.. On lično ni jednog stražara nije upoznao ali je od drugih zatvorenika čuo za S. M. i Dragišu Barovića. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da je vidio pretučene D. M., R. Z. i F., ali da nije na njima primjetio neke prelome. Nije mu poznato ko ih je tukao. Branilac je svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banja Luka od 14.10.2011. godine i kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalazi njegov potpis a da mu postupajući tužilac prilikom sačinjavanja zapisnika nije nabrajao pojedina imena koja se navode u zapisniku. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića, svjedok je izjavio da nije dobio nikakvo rješenje o lišenju slobode te da se ne može sjetiti da li ih je posjećivao doktor dok su bili u logoru u Kozilima. Na dodatno pitanje tužioca svjedok je izjavio da je sva imena stražara koja je naveo, isključivo čuo od drugih zatvorenika koji su se nalazili u logoru Kozila.

Svjedok optužbe K. H. je izjavio da je 1992. godine živio u mjestu Orašac u Bihaću zajedno sa svojom porodicom. Navedene godine bila je napeta situacija i ljudi su živjeli u strahu zbog čega su se, kako navodi, počeli sami organizovati kako bi zaštitili svoje živote i živote svojih porodica. Dana 10.06.1992. godine mjesto Orašac je napala Srpska vojska a on je zarobljen 12.06.1992. godine. Nakon 46 dana koje je proveo u školi u Prekaji kod Drvara, dana 30.06.1992. godine, zajedno sa drugim zatvorenicima prebačen je u logor Kozila opština Petrovac. Tada su zajedno sa njim bili uglavnom zatvorenici iz Orašca i Kulen Vakufa i to M. M. i B. M.. Boravio je u jednoj prostoriji zajedno sa 18 zatvorenika i u navedenom logoru Kozila proveo je oko 38 dana sve do 08.08.1992. godine. Navodi da su živjeli u neuslovnim prostorijama, da su spavali na vlažnim spužvama, da su prozori bili zakovani daskama i da nisu imali dovoljno vazduha. Ističe da njega u Kozilima niko fizički nije maltetirao ali da je čuo urlike, pucnje i razno zastrašivanje od stražara. Poznato mu je da su u Kozilima bili pretučeni F. R., S. Š., D. M., R. Z., M. H. i neki mladi momci iz Sanice. Navedene osobe viđao je sa tjelesnim povredama, a oni svi nisu bili pretučeni iste noći. Od stražara može se sjetiti gospodina Barovića i viđao je D. i M. K., S. Z., K. Z. i izvjesnog I.. Za gospodina Barovića je čuo da je igrao fudbal u "Krajini" iz Cazina i "Jedinstvu" iz Bihaća, a njegova kuća je bila u mjestu Luke gdje je živjela i njegova porodica. Sjeća se da ga je viđao u logoru Kozila a njegov glas je mogao čuti dok je galamio i zastrašivao zarobljenike pri tome "puštajući rafale". Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banja Luka od 14.10.2011. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalaze njegovi potpisi i da je tačno ono što je u njemu navedeno, odnosno da su mu zlostavljani zatvorenici pričali kako su najgori bili Z. M. zvani C., Barović Dragiša, S. Z., izvjesni M. koji je radio u prodavnici autodijelova u Bihaću i izvjesni Ivanić iz Smoljane. Svjedok dalje navodi da mu je poznato da je upravnik logora Kozila bio K. Z. a da je njegov zamjenik bio Z. M.. Kada je na čelu logora bio K. Z. situacija je bila dosta "mirna", za razliku od perioda kada je na čelu logora bio Z. M. i kada su zarobljenici fizički i psihički maltetirani. Na upit branioca Dragića Barovića svjedok je izjavio da je saslušan u Kantonalnom tužilaštvu u Bihaću dana 16.11.2006.godine i u Okružnom tužilaštvu Banja Luka dana 14.10.2011. godine ali da tada nije rekao kako je optuženi Dragić Barović zastrašivao zatvorenike jer ga o tome niko striktno nije pitao, a niko ga nije nagovarao da to izjavi na glavnom pretresu.

Svjedok optužbe T. T. je izjavio da je 1992. godine živio u Petrovcu zajedno sa majkom, sestrom i bratom. Navodi da je u proljeće i ljeto 1992. godine muslimanski živalj bio privođen te da se među narodom počela stvarati nekakva agresija. Sjeća se da su u ljeto 1992. godine najprije odveli njegovog brata a potom i njega u policijsku stanicu u Petrovac. Navodi da ga je načelnik policije optuživao da prijeti srbima pa su ga odmah nakon toga i pritvorili u policijskoj stanici gdje je već tada bilo pritvoreno puno ljudi. Nakon oko deset dana u ranim jutarnjim časovima, autobusom pod policijskom pratnjom, prebacili su ih u Kozila. Tamo ih je dočekao Z. M. koji im je naredio da sa sebe skinu nakit i da ga predaju zajedno sa parama koje su imali sa sobom. U navedenom mjestu, navodi da su se nalazile radničke barake, te da je navedeno mjesto bilo udaljeno oko 20 km od Petrovca. Ističe da je bio smješten u prostoriji broj jedan zajedno sa D. M., D. S., D. E. i D. E.. U navedenoj prostoriji nalazilo se njih 16 ili 17 i tu je u jako lošim uslovima proveo dva mjeseca i 17 dana. Navodi da njega nije niko fizički zlostavljao ali da je Zorić u večernjim časovima najviše prozivao zatvorenike koji su po povratku u prostoriju, gdje su boravili bili vidno pretučeni i krvavi. Koliko se sjeća u logoru je bio pretučen D. M., R. Z., K. H., izvjesni E. i S. Š.. Od pojedinih zatvorenika čuo je kako ih je tukao Cigo i Adamović, dok se za ostale zatvorenike ne može sjetiti. Navodi da je mogao čuti zapomaganje i plač zatvorenika kada su bili izvođeni iz prostorije u kojoj su boravili, a tim prilikama mogao je čuti i glas M.Z. koga je upoznao još u zatvoru u Bihaću. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u CJB Banjaluka od 3.11.2011. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalazi njegov potpis te da je istinito ono što je u njemu navedeno, da je prilikom premlaćivanja zatvorenika mogao čuti glasove M.Z. zvanog C. i jednog čuvara pod nadimkom "Crnogorac", a da su mu i zatvorenici po povratku sa ispitivanja upravo govorili da su ih oni tukli. Svjedok pojašnjava da je čovjek sa nadimkom "Crnogorac" takođe radio u zatvoru u Bihaću, te da je igrao mali nogomet zajedno sa njegovim rođakom od tetke. Sjeća se da mu je jedne prilike u Kozilima prišao navedeni "Crnogorac" i rekao mu kako njega niko ne smije dirati jer je sa njegovim bratom igrao mali nogomet. Svjedok optuženog Dragića Barovića u sudnici nije mogao prepoznati. Nadalje svjedok je izjavio da je istinit dio navedenog zapisnika u kome je zabilježeno da je u Kozilima D. M. više puta pretučen, te da je po sebi imao krvne podlive od udaraca po čitavom tijelu. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića, svjedok je izjavio da je prije rata u zatvoru u Bihaću upoznao stražara Dragića Barovića jer je tamo bio na odsluženju zatvorske kazne zbog tuče. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića, svjedok je izjavio da mu je poznato da su M. M. i R. G. jedne prilike u logoru donjeli jednu kartonsku kutiju punu policijskih palica ali da za vrijeme boravka u Kozilima kod optuženog Radivoja Adamovića nikada nije vidio navedenu palicu.

Branilac optuženog Dragića Barovića prigovorio je zapisniku o saslušanju svjedoka T. T. u CJB Banjaluka od 30.11.2011.godine jer u istom nisu navedena okolnosti o kojima je navedeni svjedok trebao biti saslušan.

Svjedok optužbe B. M. je izjavio da je 1992. godine živio u Kulen Vakufu zajedno sa majkom, suprugom i dvoje djece. Sjeća se da se dana 12.06.1992. godine zbog loše bezbjedonosne situacije i ultimatumima da stanovništvo izvrši predaju oružja, po odluci kriznog štaba, zajedno sa preostalim stanovništvom uputio se prema Bihaću. Kada su došli do mjesta Orašac od strane vojske bio je zarobljen i zatvoren u mjestu Prekaja kod Drvara, dana, 30.06.1992. godine prebačen je u logor Kozile, zajedno sa D. J., M. M., M. E., izvjesnim D. i izvjesnim H.. Dalje navodi da su se u Kozilima nalazile nekakve brvnare, te da je njih oko 12 na nekim spužvama spavalo u jednoj prostoriji. Mlađe zatvorenike su prozivali da idu raditi neke fizičke poslove dok njih starije niko nije dirao niti tukao. Sjeća se da je jednom prilikom u prostoriju gdje on boravio ušao Z. M. i da im je rekao kako ih niko neće tu dirati i zaista ih niko nije ni dirao. Poznato mu je da je u navedenom logoru bio pretučen R. Z. koji mu je pričao da ga je tukao Z. M., izvjesni S. i Š.. Pričao mu je da su se penjali na neki sto i sanduk za drva, nakon čega su mu skakali po glavi. Svjedok je vidio R. Z. koji je tom prilikom bio sav otečen i sa ogromnom glavom a oči mu se nisu vidjele. Navodi da su stražari pored M.Z. bili i izvjesni S., B. i K.. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Kantonalnom tužilaštvu Bihać od 17.01.2007. godine kojom prilikom je svjedok izjavio da se sjeća da se u zatvoru u Kozilima bili G. D., S. J., K. M., Č. J., B. B., L. N., izvjesni S., izvjesni M., Barović Dragiša i izvjesni Z. iz Medenog polja, a što je zapisano u navedenom zapisniku. Svjedok pojašnjava da je navedena imena saznao od preostalih zatvorenika, te da su pojedini čak i na papiru popisivali njihova imena. Svjedok dalje navodi da je tačno i ono što je navedeno u zapisniku, odnosno da je Radivoje Adamović bio prisutan kao čuvar logora. Takođe, svjedok je istakao da se nakon toliko dugog vremenskog perioda ne može sjetiti svega ali da je tačno i to da je čuo kako su fizički maltetirani F. F., F. R., izvjesni H. i izvjesni S., koji su pretučeni palicama. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića, svjedok je izjavio da je prilikom saslušanja na glavnom pretresu dok je odgovarao na pitanja tužioca u rukama držao zapisnik o svom saslušanju iz 2007. godine. Takođe, na upit branioca

Svjedok je izjavio da je čuo za Barović Dragišu i da ga je upoznao dok je on bio čuvar u logoru Kamenica, dok nije siguran da li ga je viđao u logoru Kozila. Svjedok o njemu ništa loše nije čuo. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića svjedok je izjavio da je poznavao E. K. i K. H. kao i F., ali nije siguran dali su oni naknadno bili iz Kozila prebačeni u Kamenicu.

Svjedok optužbe P. N. je izjavio da je 1992. godine živio u Driniću. Od 19.09.1991. godine do 19.12.1995. godine bio je pripadnik policije u Petrovcu. Poznato mu je da je tokom ljeta 1992. godine policija u Petrovcu privodila na određene informativne razgovore pripadnike nesrpske nacionalnosti, kao i da su isti pritvarani u prostorijama policije. Navedena lica su tu boravila sve dok nije formiran izolacioni centar u Kozilima, koja su udaljena od Petrovca oko 20 km. Sjeća se da je jedne noći autobusima izvršeno prebacivanje pritvorenika iz policijske stanice Petrovac u Kozile, te da je on sa policijskim autom krčio šumski put kako bi autobus sa zatvorenicima mogao doći do Kozila. Nakon što je svjedoku postupajući tužilac predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom tužilaštvu Banja Luka od 27.07.2015. godine svjedok je izjavio da se na istom nalazi njegov potpis ali da mu nije poznato koliko je civila u autobusu prevezeno u Kozile i koji su to ljudi bili. Pojašnjava da se sve to odvijalo u noćnim časovima i da je u ulazu u Kozila vidio jednu rampu na kojoj su stajali ljudi sa šljemovima. Tom prilikom rečeno mu je da su to profesionalci, odnosno ljudi koji su kao stražari radili u Bihaću u zatvoru. Svjedok dalje navodi da je prilikom patroliranja u gradu čuo da je upravnik Kozila bio izvjesni "Cigo", a u ljeto te 1992. godine. Ističe da mu je L. V. pokazao nekakav papir međunarodnog Crvenog krsta rekavši mu da je logor zatvoren i da su zatvorenici otpušteni svi živi i zdravi. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da je u gradu vidio nekoliko bivših zatvorenika logora Kozila ali da ni na jednom od njih nije vidio nekakve povrede.

Svjedok optužbe S. M. je izjavio da je 1992. godine živio u Plitvici, opština Bihać gdje je radio u Okružnom zatvoru. Kada je počeo rat mobilisan je u policijsku jedinicu i angažovan kao stražar u Kozilima. Sjeća se da su u ljeto 1992. godine šumske barake transformirane u logor. Nije mu poznato kada je tačno navedeni logor formiran niti raspušten ali je on u navedenom logoru proveo oko dva mjeseca. Nakon raspuštanja logora Kozila, kada je jedna grupa zatvorenika prebačena u logor Kamenica on se priključio vojnoj jedinici u Pritoci gdje je ostao do kraja rata. Navodi da je upravnik navedenog logora u početku bio K. Z. nakon čega ga je naslijedio Z. M.. Zarobljenici pretežno muslimanske vjeroispovijesti, njih oko 30 čuvalo je oko 20 stražara. Poznato mu je da su navedeni zatvorenici odvođeni na ispitivanje u jednu drugu baraku, odvojenu od one u kojoj su boravili ali mu nije poznato da li su fizički zlostavljani jer on nikada nije ulazio u navedenu baraku gdje su vršena ispitivanja. Konkretno on je jedne večeri po naredbi Z.M. odveo njemu nepoznatog zatvorenika na ispitivanje. Nakon tog ispitivanja, koliko je mogao vidjeti u noći, zatvorenik je djelovao izgubljeno i zbunjeno. Koliko se sjeća stražari u Kozilima bili su Barović Dragić, izvjesni S. i K. Z. a koje poznaje i kojih se može sjetiti jer su prethodno sa njim radili u zatvoru u Bihaću. Za optuženog Dragića Barovića misli da je poslije njega došao u logor Kozila i misli da je on iz Kozila otišao zajedno sa prvom grupom zatvorenika. Postupajući tužilac je svjedoku predočio zapisnik o njegovom saslušanju u Okružnom javnom tužilaštvu Banja Luka od 28.12.2017. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da je tačno ono što je u njemu zapisano, odnosno da su zatvorenici boravili u lošim uslovima, da su pojedini od njih fizički zlostavljani kao i da je na nekima viđao tjelesne povrede poslije ispitivanja na koja su odvođeni. Nasuprot tome, svjedok je istakao da se ne može sa sigurnošću izjasniti kada je optuženi Dragić Barović došao u Kozile i kada je otišao iz njih. Nadalje svjedok je izjavio da mu ne znači ništa ime optuženog Adamović Radivoja kao i da se ne može sjetiti da li je on bio stražar u Kamenici. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića, svjedok je izjavio da on lično kao stražar nikada nije imao zadatak da ispituje nekog od zatvorenika te da se nikad nije ni dešavalo da je neko od stražara ispitivao zatvorenike. U logor Kozila dolazilo se jednim vojnim kamionom i ne može se izjasniti da li je tada zajedno sa njim došao i optuženi Dragić Barović, ne može se sa sigurnošću izjasniti ni kada je on napustio logor Kozila jer ga je nakon boravka u logoru Kozila vidio jednom prilikom u Banjaluci ali da tada nisu pričali o ratnim dešavanjima (jer se o tome ne priča). Na upit branioca Radivoja Adamovića svjedok je izjavio da mu je poznato da je u logor dolazila neka doktorica, ali da mu nije poznato da li je ona nekome pružala medicinsku pomoć. Svjedoku nije poznato da li je pravljena zvanična evidencija o tjelesnim povredama zatvorenika a nije mu poznato ni da su pojedini stražari dužili palice. Na dodatni upit tužioca, svjedok je izjavio da nije po pravilima to što su zatvorenici ispitivani u kasnim noćnim satima i da mu nije poznato da li su navedena lica bila zbog nečega osuđena. Na dodatni upit branioca optuženog Dragića Barovića, svjedok je izjavio da ima problema sa pamćenjem te da je imao problema i sa alkoholom. Koliko se može sjetiti, zapisnik koji mu je tužilac predočio pročitao je prije njegovog potpisivanja.

Svjedok optužbe S. D. je izjavio da je početkom 1992. godine izbjegao iz Bihaća u Petrovac. Navodi da je u logoru Kozila bio stražar od njegovog formiranja do raspuštanja, nakon čega se priključio trećoj brigadi drugog korpusa, gdje je ostao do kraja rata. Sjeća se da je navedeni logor formiran krajem juna 1992. godine, te da je postojao negdje do pred kraj avgusta iste godine. U početku, upravnik logora je bio K. Z. i to oko mjesec dana, nakon čega je zajedno sa dijelom zatvorenika i stražara prešao u Kamenicu kod Drvara. Nakon toga, svjedok je bio komandir navedenog zatvora sve do njegovog raspuštanja. Navodi da su u Kozilima radničke barake pretvorene u zatvor i da su u njima bila zatvarana lica koja su navodno bila osuđena u prekršajnom postupku na po dva mjeseca. Sjeća se da su stražari bili S. I., izvjesni D., optuženi Radivoje Adamović, optuženi Dragić Barović zvani Crnogorac i još neki momci iz Petrovca čijih se imena ne može sjetiti. Od zatvorenika sjeća se izvjesnog M., T. S. i D. S.. Ističe da mu nije poznato da su zatvorenici bili fizički maltretirani, te da je iste viđao samo kada su dolazili po hranu, jer je njegovo stražarsko mjesto bilo napolju. Svjedoku nije poznato kada su optuženi Dragić Barović i Radivoj Adamović došli u logor Kozila niti kada su ga napustili. Na upit branioca optuženog Dragića Barovića svjedok je izjavio da su u prvoj grupi zajedno sa zatvorenicima otišli i stražari K., G., Z. M. i Č. J. (koliko se može sjetiti), te da optuženi Dragić Barović nije bio stražar kada je on bio upravnik logora. Na upit branioca optuženog Radivoja Adamovića, svjedok je izjavio da u Kozilima niko od stražara nije dužio palice, kao i da niko od stražara nije vršio ispitivanje zatvorenika dok je on bio upravnik zatvora. Ne može se sjetiti da li se 2. avgusta 1992. godine nalazio u Kozilima jer su radili u smjenama.

Svjedok optužbe D. Š. je izjavio da je 1992. godine živio u Gornjoj Sanici, opština Ključ, te da tada bio školarac sa 17 godina života. Navedene godine u mjesecu maju naoružane grupe ljudi su se formirale u njegovom mjestu i građani su odvođeni u logor na Manjači. Zbog toga je 19. jula 1992. godine zajedno sa prijateljima K. A., P. A. i K. M. odlučio da ode na neku teritoriju na kojoj bi bili sigurniji. Lutajući kroz šume i njima nepoznata mjesta izašli su na glavni put, negdje između Petrovca i Vrtoče i tu su bili lišeni slobode od strane vojske. Sjeća se da su ih tada zarobili četiri čovjeka u civilu i dva vojnika, koji su bili naoružani i koji su od njih zahtijevali da im predaju sve stvari koje su nosili sa sobom. Tom prilikom kod njih su pronašli jednu kuburu (ne sjeća se da li je bila originalna ili ručno pravljena) pa su htijeli da ih ubiju. Tada ih je spasio jedan stariji čovjek (starosti između 50 i 60 godina), pa su ih odatle prebacili u školu u Vrtoču. Nakon toga, vojna policija ih je odvela u policijsku stanicu u Petrovac. Navodi da su tu zatekli neke mještane iz Petrovca koji su takođe bili lišeni slobode, te da su tokom tog boravka u PS Petrovac više puta izvođeni na razna ispitivanja. Nakon devet dana, njih četvoricu prebacili su u mjesto Kozila i smjestili ih u barake koje su bile ograđene žicom i koje su čuvali naoružani stražari. Ističe da je u jednoj baraci bilo šest manjih prostorija u kojima su boravili zarobljenici, njih 15 ili 16 boravilo je zajedno u jednoj sobi, uz minimalne količine hrane, a po njegovoj procjeni ukupno je bilo oko 90-100 zarobljenika. Čitav mjesec avgust 1992. godine proveo je u Kozilima, te je nakon toga prebačen u logor Kamenica kod Drvara (gdje je ostao do 3.11.1992. godine). Sjeća se da je jednog dana u Kozile došao neki čovjek u maskirnoj uniformi (starosti oko 40 godina), te da je obavio razgovor sa pojedinim zatvorenicima, a između ostalih i sa njima četvoricom koji su bili iz Sanice. Te iste večeri, svi koje je preko dana ispitivao navedeni čovjek, naveče su ponovo bili odvedeni na ispitivanje u jednu baraku koja se nalazila nedaleko od barake u kojoj su inače boravili. Tada ih je nepoznati stražar odveo u prostoriju (osvijetljenu svijećama) u kojoj se nalazilo nekoliko uniformisanih lica, od kojih je mogao prepoznati Zorića. Ispitivali su ih i postavljali su im pitanja na koja se teško odgovara, ubjeđivali su ih da su došli iz Bihaća, a kada su oni to negirali započeli su da ih fizički maltretiraju. Navodi da su ih udarali nogama, rukama i pendrecima, te da je svakog od njih četvorice udarao po jedan stražar. Sjeća se da je njega udarao jedan manji čovjek "zdepast" koji je imao čudne brkove (okolo crne a unutra crvene). Navodi da je

navedeno maltretiranje trajalo oko 30 minuta, sve dok P. A. nije zapomagao da je izgubio vid, zbog čega su ga polijevali vodom iz jedne kante. Kada su mu sasuli vodu na glavu, kantu su mu nabili na glavu i uz psovke ga pitali da li sada vidi. Navodi da je njemu to bilo smiješno, pa da ga je zbog tog njegovog smijeha jedan stražar uhvatio za kosu i udario ga jako pendrekom po leđima kako se ne bi smijao. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u toku istrage u Okružnom javnom tužilaštvu Banja Luka od 19.07.2017. godine, kojom prilikom je svjedok potvrdio da se na njemu nalazi njegov popis, te da je tačno ono što je u njemu zapisano, odnosno da su ih kritične prilike stražari postrojili uza zid i naredili im da ruke stave na njega. Nakon toga odveli su ih do jednog kamenog korita u kome se nalazila voda i u koji su svi morali da legnu. Potom su ih odveli u jednu zasebnu prostoriju u baraci, gdje su se oni ocijedili i dočekali jutro. Ističe da su njih sva četvorica na sebi imali tjelesne povrede, ali da su se one najviše vidjele na K. M. (svaki udarac pendrekom na njemu je ostavio ružnu fleku). Svjedok dalje navodi da D. poznaje iz Kamenice, te da on njega lično nikada nije maltretirao. Na upit branioca Dragića Barovića, svjedok je izjavio da se navedeno njihovo maltretiranje desilo nakon 10- 15 dana od njihovog dolaska u Kozila. Takođe, na upit branioca svjedok je izjavio da iz logora Kamenica poznaje optuženog Dagića Barovića, te da se ne može sjetiti da ga je vidio kritične večeri u prostoriji u kojoj je zlostavljan u Kozilima. Na upit suda, svjedok je izjavio da optuženog Dragića Barovića nije vidio kritične večeri u navedenoj prostoriji ni kada je stajao pored zida, ni kada je P. A. izgubio vid.

Svjedok optužbe K. H. je izjavio da je 1992. godine živio u Bosanskom Petrovcu zajedno sa suprugom i dvoje djece, te da je kao šef transporta bio zaposlen u transportnom preduzeću "Šipad Oštrej". Navodi da je u Petrovcu tokom 1992. godine bila užasna situacija, da nijedan musliman nije ni metka ispalio, da im je oduzimano oružje, da im je bilo ograničeno kretanja, te da su u Bosanskom Petrovcu bile 64 žrtve koje su stradale po ulicama. Sjeća se da je 29. juna 1992. godine krenuo da kupi hljeb, te da ga je tada presrela policija i pozvala ga u policijsku stanicu radi davanje nekakve izjave. U podrumu policijske stanice gdje je bio smješten, zatekao je S. M., K. N., izvjesnog D. i M. D.. Tu su ih policijski službenici ispitivali o tome da li posjeduju neko oružje. Navodi da je samo jednu noć prenoćio u prostorijama policije, a da su ih sviju naredne večeri autobusom (u čijoj pratnji je bilo policijsko vozilo) prevezli do Kozila. Tu su ih dočekala naoružana uniformisana lica koja su ih redom prozivala iz autobusa, pretresala i smještala u drvene barake koje su se tu nalazile. Njega su smjestili u jednu prostoriju zajedno sa oko 20 ljudi i u navedenom logoru je ostao do 22.8.1992. godine. Sjeća se da je 02.08.1992. godine u večernjim časovima (nakon oko 15 dana od dana njegovog dolaska u Kozile) njemu nepoznat stražar prozvao najprije M. E. zvanog T., a potom i njega da dođu u jednu baraku u kojoj su vršena ispitivanja. U navedenoj baraci koja je bila osvijetljena pomoću fenjera, bilo 7-8 stražara od kojih je prepoznao izvjesnog R., izvjesnog C. i P. N.. U jednom trenutku, jedan od prisutnih stražara počeo je tući M. E., nakon čega su mu se u navedenom maltretiranju pridružili i ostali prisutni stražari. Potom je jedan od prisutnih stražara M. E. dao neki nož i rekao mu da njega njime zakolje, a što M. E. nije mogao učiniti, zbog čega su ga svi prisutni stražari dobro istukli policijskim palicama. Dalje navodi da su nakon toga počeli njega da maltretiraju. Cigo (koji je bio čuvar zatvora u Bihaću) mu je stao iza leđa a optuženi Adamović Radivoje ga je pitao za neke dnevnicke, koje mu je on navodno "sakrio". Pojašnjava da je u istom preduzeću "Autotransport" radio zajedno sa Adamović Radivojem, odnosno da je on bio vozač u poslovnoj jedinici u Krnjeuši. Tad je odpozadi osjetio jak udarac vojničkom čizmom, a optuženi Adamović Radivoje i ostali stražari nastavili su da ga tuku po čitavom tijelu. Optuženi Adamović ga je najviše tukao policijskom palicom. Sjeća se da je navedeno maltretiranje trajalo oko 15 do 20 minuta, a da ga je tom prilikom izvjesni Crnogorac čizmom udario u predjelu oka, te da su mu od tog udarca ostale trajne posljedice. Dalje navodi da su potom u navedenu prostoriju uveli i F. R. a da su njega odveli do korita (u kome su se napajali konji), da su mu naredili da legne u hladnu planinsku vodu kojom je korito bilo ispunjeno i da su ga u navedenom koritu gušili. Nakon toga, njemu nepoznati stražar naredio im je da se puzeći vrate do barake u kojoj su bili smješteni i da laju kao psi, a što su oni iz straha morali učiniti. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u toku istrage u Okružnom javnom tužilaštvu u Banjaluci dana 05.10.2011. godine, kojom prilikom je svjedok izjavio da se na istom nalaze njegovi potpisi i da je tačno ono što je u njemu zapisano a što se odnosi na detaljniji opis kritičnog događaja (način njegovog premlaćivanja od strane stražara). Na upit branilaca optuženih svjedok je izjavio da je povodom kritičnog događaja 5 do 6 puta davao izjave i to ovlaštenim službenim osobama iz Bihaća i Sarajeva, te da je o navedenim saslušanjima obavijestio i tužioca koji ga je saslušavao u Banjaluci. Svjedok traži krivično gonjenje optuženih, ali prema njima ne postavlja imovinsko-pravi zahtjev.

Nakon izvedenih dokaza optužbe, odbrana je izvela svoje dokaze kako subjektivne, tako i materijalne prirode.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) P. M. je na glavnom pretresu izjavio da je u ratu 1992. godine bio u rezervnom sastavu policije te da je obavljao dužnost čuvara zatvora u Kozilima i to vanjskog kruga zatvora. Poznato mu je da su u navedenom zatvoru bila zarobljena lica muslimanske nacionalnosti, a koliko je čuo tu su bili smješteni zbog nekakvog oružja koje su posjedovali. U navedenom zatvoru upoznao je optuženog Barovića Dragića i nikada nije vidio da je on nekoga fizički maltretirao. Takođe, nikada nije vidio da je bilo ko od navedenih zatvorenika fizički maltretiran. Dodaje da je u Kozilima ostao do 31. jula ili 1. avgusta 1992. godine, kada je zajedno sa optuženim Barovićem Dragićem prebačen u logor Kamenica. Na upit tužioca svjedok je izjavio da je u navedenom logoru Kozila upoznao još nekoliko stražara, a da se ne može sjetiti ko je bio upravnik navedenog logora. Postupajući tužilac svjedoku je predočio zapisnik o njegovom saslušanju u toku istrage u Okružnom javnom tužilaštvu Banjaluka od 30.10.2012.godine, kojom prilikom je svjedok pojasnio da je tada izjavio da je u zatvoru Kozila bio od mjeseca jula do mjeseca septembra 1992. godine, ali da je pri tome mislio na Kamenicu, a ne na Kozile.

Branioci optuženih usprotivili su se da se kao dokaz prevede Zapisnik o saslušanju svjedoka F. M. iz OT Banja Luka od 30.10.2012. godine navodeći da navedeni zapisnik nisu pronašli u tužilačkom spisu kada su vršili uvid, te da je navedeni zapisnik tužilac naknadno priložio.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) G. D. je izjavio da je u Petrovac došao 6. aprila 1992. godine na poziciju komandira tamošnje policijske stanice. Prethodno je u Bihaću radio na poslovima načelnika policije za Bihaćku regiju i komandira PS Bihać. Ne sjeća se tačnog datuma ali mu je poznato da je 1992. godine Krizni štab opštine Petrovac donio odluku da se razoružaju paravojne formacije. Navedeni posao povjeren je SJB Petrovac čiji je on bio načelnik i teritorijalnoj odbrani opštine Petrovac. Navodi da je tada napravljen operativni plan i spisak lica koja su posjedovali oružje, te da je nakon toga na krajnje profesionalan način oduzeto oko 46 pušaka, 14 bombi i 4300 metaka. Ističe da je tada oružje oduzeto i od nekolicine srba koji nisu prihvatili učešće u vojsci, a da je tada 8 bošnjaka prihvatilo da bude u vojsci tadašnje Srpske Republike. Sjeća se da su tada vršena i ispitivanja lica kod kojih je pronađeno oružje ali da tada navedena lica nisu pritvarana. Tek nakon određenog vremena, Krizni štab opštine Petrovac donio je odluku da se ekstremni bošnjaci izoluju. Pojašnjava da je navedena odluka donesena kako ti ekstremni bošnjaci ne bi vršili osвете prema srpskom stanovništvu jer je većina Petrovačke brigade tada bila na frontu u Kupresu i Bihaću. Ne može se sjetiti tačnog datuma ali mu je poznato da je prva izolacija bošnjačkog stanovništva bila u policijskoj stanici, te da su nakon toga oni prebačeni u šumsko radilište u Kozilima. Svjedok je ubijeđen da je navedeno stanovništvo bilo najbezbjednije u navedenom šumskom gazdinstvu u Kozilima jer je njihova bezbjednost bila upitna i zbog toga što je dosta srpskih vojnika stradalo na Grabežu pa je nad njima bila moguća osveta zbog toga. Navodi da su u Kozilima na poslovima obezbjeđenja radili pripadnici policije koji su prethodno radili kao stražari u Okružnom zatvoru u Bihaću i to: S. I., izvjesni K., Barović Dragić i P. M.. U tom periodu nikada nije čuo da su pritvorenici maltretirani, a kada bi došao do takvih saznanja zasigurno bi navedene pripadnike policije odstranjivao iz službe. Tek naknadno kad je navedeni zatvor raspušten u Kozilima, od S. I. je čuo da je pojedine pritvorenike maltretirao stražar M.Z., zvan C.. Na upit tužioca svjedok je izjavio da misli da je po naredbi Kriznog štaba oružje oduzimano u mjesecu junu 1992. godine, a da su navedeni ekstremni naknadno izolovani.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) R. B. je izjavio da je tokom 1991. godine zasnovao radni odnos u policijskoj stanici u Petrovcu, na poslovima krim. službe. Sjeća se da je tokom 1992. godine prisustvovao na jednom sastanku zajedno sa G. D. kada je saopštena informacija i operativna saznanja da se muslimani naoružavaju i da planiraju preuzimanje vlasti u Petrovcu i to u periodu kada Petrovačka brigada ode na ratište u Kupres. Tada su prisutpili kriminalističkoj obradi pojedinih lica, sačinili su određene spiskove i nakon toga pristupili oduzimanju oružja. Ne može se sjetiti koliko je tačno tom prilikom oružja pronađeno, ali tvrdi da se zasigurno radi o većoj količini vojničkog naoružanja. Ističe da su licima izdavali potvrde od kojih je bilo oduzeto oružje, da su sačinjavali odgovarajuće zapisnike o njihovom saslušanju, te da su protiv svih tih lica podnesene krivične prijave. Navedene krivične prijave sačinjavane su u četiri primjerka, od kojih su dva primjerka ostajali u PS Petrovac a po jedan primjerak je trebao biti poslat u sud i tužilaštvo u Petrovcu, a koji tada nisu bili u funkciji. Navodi da se navedena dokumentacija i danas može pronaći jer je dio te dokumentacije ostao u sudu i tužilaštvu u Petrovcu, a dio je on prevezao u Banjaluku. Napominje da su lica bošnjačke nacionalnosti bila pritvorena u podrumskim prostorijama policijske stanice u Petrovcu, ali da im tamo ništa nije falilo. Dalje navodi da se on nalazio na ratištu u Bosanskoj Krupi kada je donesena odluka da se navedeni pritvorenici prebace u Kozila, pa da mu o tome ništa nije poznato. Dodaje da je iz priča saznao da su u Kozilima stražari profesionalno obavljali svoju dužnost ali da je jedino Zorić maltletirao pojedine pritvorenike. Ističe da u navedenom ratnom periodu nije poznavao optuženog Barovića Dragića, te da nije čuo da je on učestvovao u maltletiranju pritvorenika. Na upit tužioca, svjedok je izjavio da je lišenje slobode od strane policije moglo da traje tri dana, ali da su navedeni pritvorenici u policijskoj stanici u Petrovcu ostajali i duže.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) G. D. je izjavio da je optuženog Barovića Dragića upoznao u Okružnom zatvoru u Bihaću gdje su zajedno kao čuvari radili još od 1974.godine. Ne može se sjetiti tačnog datuma kada je došao u Kozile da radi kao čuvar ali se sjeća da mu se tamo nakon oko deset dana pridružio i optuženi Barović Dragić. Ističe da je u Kozilima bio na random mjestu kuvara i da mu nije poznato da je tamo bilo bilo kakvih maltletiranja pritvorenika, da nikada nije čuo nekakve krike i jauke. Iz Kozila je zajedno sa optuženim Barovićem Dragićem u Kamenicu prebačen 1. avgusta 1992. godine, a toga se sjeća jer je narednog dana bio praznik Ilindan. Na upit branioca optuženog Adamović Radivoja izjavljuje da stražari u Kozilima nisu dužili palice koliko je njemu poznato, a da je on bio naoružan automatskom puškom.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) K. M. je izjavio da je prije rata zajedno sa optuženim Barovićem Dragićem radio u Okružnom zatvoru u Bihaću. Koliko se sjeća, u junu mjesecu 1992. godine bio je postavljen za čuvara zatvora u Kozilima u kome su bili smješteni muslimani. Navodi da je optuženi Barović Dragić, mjesec i po dana nakon njega došao u Kozile. Za vrijeme boravka u navedenom zatvoru upravnik K. Z. i izvjesni M.Z. su vršili ispitivanja pritvorenika pa su ih oni fizički maltletirali. Ističe da optuženi Barović Dragić nije vršio ispitivanja zatvorenika, te da on stoga nije ni fizički maltletirao pritvorenike. Navodi da nisu bili loši uslovi za zatvorenike u Kozilima jer su oni bili smješteni u različitim barakama sa ležajevima i hrana im je dovožena iz Petrovca. Dalje navodi da su stražari dužili automatske puške, da niko od njih nije imao nikakve gumene palice ili pendreke. Sjeća se da je početkom avgusta 1992. godine (oko 1.avgusta) prebačen u logor Kamenica zajedno sa optuženim Barovićem Dragićem. Koliko se sjeća zajedno sa njim su prebačeni stražari G. M. i neki Č. iz Petrovca (ukupno njih 5 ili 6). Na upit branioca optuženog Adamović Radivoja svjedok je izjavio da mu je poznato da je Adamović Radivoje bio čuvar u Kozilima, ali da on nije vršio ispitivanje zatvorenika niti je zasigurno dužio palicu.

Svjedok (odbrane optuženog Barovića Dragića) R. J. je izjavio da je početkom rata, odnosno u mjesecu julu i avgustu 1992. godine obavljao funkciju sekretara Izvršnog odbora opštine Petrovac. Navodi da je bio član Kriznog štaba opštine Petrovac u koji je po pravilu ulazio predsjednik Skupštine opštine, predsjednik Izvršnog odbora i narodni poslanik, kao i neko iz vojnih ili policijskih struktura. Sjeća se da je tada načelnik policije bio G. D., koji im je skoro svako jutro podnosio pismene ili usmene izvještaje o bezbjednosnoj situaciji u gradu, a koja je bila jako složena zbog nekontrolisanih aktivnosti pojedinih naoružanih grupa. Navodi da je po dva osnova bio upoznat o pritvaranju muslimana u Petrovcu i to iz pismenih akata i izvještaja koje je policija podnosila Kriznom štabu čiji je bio član i iz pregovora koje je on kao predstavnik Kriznog štaba obavljao sa Unproforom, Međunarodnim crvenim krstom i Međunarodnim komesarijatom za izbjeglice. Sjeća se da ih je jedne prilike načelnik policije obavjestio da policija posjeduje saznanja da je organizovana jedna muslimanska četa (oko 100 ljudi), te da im je odnekle dovezeno oružje. Nekoliko dana nakon toga načelnik policije je podnio pismeni izvještaj o tome koja tačno lica su u navedenoj jedinici. Odmah nakon toga krenula su hapšenja, privođenja i ispitivanja lica kod kojih je pronađeno oružje, a tom prilikom pronađeno je nekoliko desetina vojničkog oružja. Navodi da navedena lica koja su pritvorena nisu se dugo zadržala u pritvoru u Petrovcu već da su prebačena u jedno radničko radilište u Kozile, mjesto nedaleko od Petrovca. Dogovor je bio da se tamo formira pritvorska jedinica i da se postavi straža koju bi sačinjavali pripadnici vojske i policije. Vezano za pregovore, odnosno saradnju sa Međunarodnim crvenim krstom navodi da je jednog dana u Petrovac došla njihova delegacija iz Knina koja je željela vidjeti uslove u logoru Kozila (kako su ga oni nazivali). Narednog dana, u jutarnjim časovima sa navedenom delegacijom otišao je do Kozila, ali tamo nisu zatekli zatvorenike niti stražare. Poznato mu je da je jedan dio pritvorenika pušten kućama ali sa obavezom da se javljaju policiji. Napominje da su navedeni pritvorenici bili u radničkim barakama u Kozilima, te da su živjeli u uslovima kakvi su ranije bili i za radnike i da su se hranili istom hranom kao i njihovi stražari. Tek kasnije prilikom jedne evakuacije muslimana iz Petrovca saznao je da je u Kozilima bio fizički maltletiran njegov kolega F. F. zvani B.. Tada je čuo da ga je u Kozilima pretukao neki crni ili C., a navedeno je čuo od oca toga svog kolege F. F.. Na upit tužioca svjedok je izjavio da je u julu ili avgustu mjesecu 1992. godine raspušten pritvor u Kozilima ali da se on ne može izjasniti o tačnim datumima kada je on formiran i kada je raspušten. Dalje, na upit tužioca svjedok je izjavio da su uredno vođeni zapisnici sa sjednica Kriznog štaba opštine Petrovac, te da nema nikakvog razloga da se sumnja u njihovu autentičnost (konkretno tužilac je svjedoku predočio zapisnike sa 41. i 48. sjednice Kriznog štaba). Takođe, na upit tužioca svjedok se izjasnio da u mjesecu junu, julu i avgustu 1992. godine u Petrovcu nije bila formirana neka muslimanska ili bošnjačka vojna formacija.

Optuženi Barović Dragić u svojstvu svjedoka je izjavio da je prije rata u Bihaću radio kao stražar u zatvoru te da je tamo ostvario ukupno 19 godina radnog staža. Navodi da je 22. ili 23. jula 1992. godine došao u Kozile a da je prije toga bio angažovan u Ripču u Policijskoj stanici. Navodi da je u Kozilima zatekao zatvor koji je bio ograđen i koji je imao svoja stražarska mjesta. Napominje da se ne može izjasniti koliko je tačno tamo boravilo zatvorenika ali ističe da on nikada navedene zatvorenike nije ispitivao. Sjeća se samo da su jednom prilikom pritvorenike ispitivali neki ljudi koji su došli iz Petrovca i Drvara. Dalje navodi da je u Kozilima bio do 1. avgusta 1992. godine, kada je prva grupa pritvorenika prebačena u Kamenicu. Koliko se sjeća sa njim su tada bili i čuvari K. M., G. D., pokojni Č. J. i P. M.. Tada kada su se prebacivali za Kamenicu, iz Drvara je došlo jedno policijsko vozilo sa kamionom, a prethodno ga je upravnik zatvora u Kozilima K. Z. obavjestio da se u Kamenici formira zatvor. Ističe da se sjeća da se navedeno odigralo baš 1. avgusta 1992. godine jer je te noći u Kamenici spavao pod vedrim nebom na nekim dušecima ispred škole, a sjeća se da su i drugi stražari komentarisali kako je sutradan Ilindan i zbor u njihovom selu u Vrtoči. Ističe da u Kozilima nikoga fizički nije maltetirao a da to nije činio ni u Kamenici a ni u Okružnom zatvoru u Bihaću kada je bio profesionalni čuvar. Na upit branioca optuženog Adamović Radivoja svjedok je izjavio da je optuženog Adamovića upoznao tokom predmetnog krivičnog postupka, te da ga se od ranije ne sjeća. Na upit tužioca, svjedok je izjavio da poznaje Z. M. koji je sa njim radio u zatvoru u Bihaću ali da on sa njim nije prebačen u Kamenicu u toj prvoj grupi već da je on naknadno nakon četiri ili pet dana u Kamenicu došao zajedno sa K. i S.. Takođe, na upit tužioca izjavljuje da on nije nikada vidio da je neko ispitivao zatvorenike u Kozilima a da je kako je već rekao samo jednom čuo da su njih ispitivali neki ljudi iz Petrovca i iz Bihaća.

Svjedok (odbrane optuženog Adamović Radivoja) A. B. je izjavio da je optuženi Adamović Radivoje njegov zet, te da ga poznaje kao jako finog i poštenog čovjeka. Poznato mu je da je u toku rata optuženi Adamović bio na Kozilima, ali mu ništa detaljnije nije poznato o tom njegovom angažmanu. Navodi da njegova porodica tradicionalno svake godine 2. avgusta obilježava seosku slavu Ilindan i tada je zbor u njegovom selu Vrtoče. Navedenog dana obično kod kuće ispeku jagnje a potom predveče nakon ručka svi odu na navedeni seoski zbor. Sjeća se da je 2. avgusta 1992. godine navedeni praznik sa porodicom proslavljao i optuženi Adamović Radivoje. Pored njega, tu su prisustvovali i njegova kćer sa dvoje unučadi, njegov sin i njegova žena. Takođe u gostima im je tom prilikom bio i pop iz Krnjeuše ali se ne može sjetiti njegovog imena. Ističe da se sjeća da je optuženi Adamović Radivoje tada u njegovom selu Vrtoče, od 2. avgusta noćio još jednu ili dvije noći.

Svjedok (odbrane optuženog Adamović Radivoja) S. D. je izjavio da je sa optuženim Adamović Radivojem prije rata radio u istoj transportnoj firmi, te da su obojica bili vozači. Sjeća se da im je izvjesni H. (misli na K. H.) bio jedan od pretpostavljenih šefova te da je on bio zadužen za vođenje šikterica, za evidenciju kvarova na kamionima i za isplatu dnevnica. Navodi da je navedeni K.H. bio nacionalista i da je ih nije volio, a da je čak jednom prilikom pred 6 ili 7 radnika izjavio kako bi se više volio njegove krvi napiti nego vina. Tom prilikom jedan musliman D. M., koji je tu bio prisutan ponudio se kao svjedok u slučaju eventualne tužbe protiv navedenog K.H.. Ističe da je navedeni K.H. često bez ikakvog razloga odbijao dnevnicu i optuženom Adamović Radivoju. Na upit tužioca svjedok je izjavio da su navedeni problemi sa dnevnicama bili tokom 1990. i 1991. godine, da su se oni zbog navedenog žalili šefu, S. D., ali da je on uvijek više vjerovao njemu nego njima.

Svjedok (odbrane optuženog Adamović Radivoja) V. S. je izjavio da je od 1975. godine bio upisan u rezervni sastav policije, a da je kao policajac, odnosno čuvar bio angažovan i u Kozilima. Navodi da je tamo u dvije smjene bilo angažovano ukupno 14 stražara a sjeća se da se između ostalih sa njim radili Š. J., A. R., K. J., R. S., S. Č. i L. N.. Navodi da su bili naoružani sa dugim cijevima i da nisu dužili nikakve palice. Vezano za uslove života u Kozilima navodi da su pritvorenci mogli dobijati hranu i veš kao i bilo koje druge pošiljke koje im je rodbina slala. Napominje da je on u Kozilima kao stražar proveo oko 20 dana, a da mu nije poznato kada je navedeni pritvor formiran niti kada je on raspušten jer je od tada prošlo oko 27 godina. Ističe da niko od pritvorenih lica tokom boravka u Kozilima nije zadobio neke tjelesne povrede, a on lično nikada nije čuo da je neko od pritvorenika bio fizički maltetiran niti da je odvođen na nekakva ispitivanja. Vezano za optuženog Adamović Radivoja navodi da se sjeća da je on oko 10 časova ujutro 2. avgusta 1992. godine otišao kod punca na seoski zbor za Ilindan. Odgovorno tvrdi da je optuženi Adamović tada otišao iz Kozila i da se tamo vratio nakon 2 ili 3 dana. Na upit tužioca svjedok izjavljuje da je u dobrim odnosima sa optuženim Adamović Radivojem, da sa njim nikada nije imao nikakvih problema, te da od njega nema boljeg i pitomijeg čovjeka.

Optuženi Adamović Radivoje u svojstvu svjedoka je izjavio da je od 1981. godine kao vozač bio zaposlen u preduzeću "Autotransport" u Petrovcu. U julu 1992. godine bio je angažovan u rezervnom sastavu milicije u Krnjeuši gdje je dežurao u mjesnom uredu. Tada je zadužio automatsku pušku i plavu zimsku policijsku uniformu. Ne može se sjetiti tačnog datuma (nije dobio nikakvu zvaničnu odluku), kada je upućen u Kozila ali se sjeća da je tamo upućen od strane komandira L. D.. Dalje navodi da je tokom predratnog radnog staža u transportnoj firmi radio zajedno sa muslimanima i Hrvatima i da nikada ni sa kim nije imao nekakvih problema. Sjeća se samo da je pred rat odnosno 1991. godine imao lošu saradnju sa izvjesnim K. H. koji je bio referent saobraćaja u njegovom preduzeću. Navedeni referent je uvijek njemu i vozačima koji su radili u poslovnoj jedinici u Krnjeuši, bez razloga odbijao dnevnice i bez razloga ih kažnjavao. Jednom prilikom je čak izjavio da bi im se volio krvi napiti. Te prilike jedan musliman ponudio se da im bude svjedok u tužbi protiv navedenog K.H. ali su od navedene tužbe odustali zbog početka rata. Optuženi dalje navodi da je negdje u julu mjesecu 1992. godine zajedno sa V. S., J. M., O. G. i K. M. otišao u Kozila i da je tamo već zatekao zatvorenike, komandni kadar i stražare. Njegov zadatak je bio da čuva stražu oko baraka u kojima su bili smješteni pritvorenci, a sa kojima nije imao nekih ličnih kontakata osim ponekad kada im je dijeljena hrana. Ističe da je u Kozile već stigao sa zaduženom automatskom puškom i plavom policijskom uniformom, a da pri svome radu nije dužio nekakve palice. Pritvorenike nikada nije saslušavao niti je prisustvovao njihovom saslušavanju, a poznato mu je da su pritvorenci bili saslušavani od strane ljudi iz bezbjedonosnih službi. Dalje navodi da je od pritvorenika poznao K. H., D. E., izvjesnog H. koji je ranije bio vozač i D. M.. Sjeća se da se navedeni K. H. u Kozilima skrivao se od njega, a da mu je on jedne prilike rekao kako za to nema razloga i da će on i njemu pomoći jer pomaže svima. Tada mu je K. H. rekao da on u Kozilima ne bi ni bio da nije optuženog Adamovića. Dalje navodi da se sjeća da je 2. avgusta 1992. godine oko 9 časova ujutro sa mještanima koji su kupili sijeno otišao iz Kozila u Vrtoče na porodičnu slavu Ilindan. Pojašnjava da je on oženjen iz sela Vrtoče, te da je za navedeni zbor išao čak i 1970. godine kada je bio u Titinoj vojsci. Na upit branioca prvooptuženog Barovića, optuženi izjavljuje da je Barovića Dragića upoznao tokom predmetnog krivičnog postupka a da nije nikada čuo da je on u Kozilima nekoga fizički maltetirao. Na upit tužioca optuženi je izjavio da se ne može sjetiti tačnog datuma kada je bio angažovan kao rezervni policajac, da se ne može sjetiti tačnog datuma kada je otišao u Kozile niti do kada je tamo ostao (samo se sjeća da je u mjesecu julu 1992.godine otišao u Kozile). Takođe na upit tužioca svjedoka je izjavio da je V. S., J. M., O. G. i još nekoliko ljudi kojima se ne može sjetiti imena bili prisutni kada je on 2. avgusta 1992. godine dobio dopust.

Na glavnom pretresu izvedeni su i dodatni dokazi tužilaštva i to:

Svjedok optužbe D. R. (dodatni dokaz tužilaštva) je izjavio da je u maju mjesecu 1992. godine bio pripadnik TO Drvara, te da je ubrzo nakon toga mobilisan u vojnu policiju (takođe u mjesecu maju 1992. godine). Tada je postavljen na mjesto upravnika Vojnog istražnog zatvora Kamenica a do njegovog formiranja jedan kraći period bio je komandir pritvorske jedinice u Osnovnoj školi "Slavko Rodić" u Drvaru. Navodi da je krajem mjeseca maja ili početkom mjeseca juna formiran zatvor u Kamenici i da je prvobitna njegova namjena bila za smještaj vojnih obaveznika vojske Republike Srpske koje su činili disciplinske prekršaje i krivična djela. Međutim, u mjesecu julu ili avgustu 1992. godine dobio je naređenje od načelnika bezbjednosti Drugog Krajiškog korpusa potpukovnika M. M. da ode u šumsko radilište Kozila i da od tamo izvrši premještanje zatvorenih lica u Kamenicu, što je i učinio. Koliko se sjeća tada je prebačeno 15 do 20 zatvorenika zajedno sa njihovim stražarima. Koliko se sjeća tada su u Kamenicu došli stražari optuženi Barović Dragić, G., F. i M.Z.. Dalje navodi da je optuženi Barović u Kamenici ostao do kraja njenog funkcionisanja a da je M.Z. ranije ostranjen zbog nediscipline i maltetiranja pojedinih zatvorenika. Na upit branioca optuženog Barovića Dragića svjedok je izjavio da mu nije poznato kada se slavi pravoslavni praznik Ilindan. Takođe, na upit navedenog branioca izjavljuje da je optuženi Barović bio kao stražar korektan, te da u Kamenici nikoga nije maltetirao.

Svjedok optužbe Z. M. (dodatni dokaz tužilaštva) je izjavio da je od 1985. godine, pa do početka rata radio u Okružnom zatvoru u Bihacu. Na početku rata bio je pripadnik Petrovačke brigade, sve kraja mjeseca juna ili početka jula kada je raspoređen u Kozila, na mjesto čuvara u zatvoru koji se tamo formirao. Navodi da je tada u Kozila otišao zajedno sa S., K. i K. M., te da je tamo zatekao jednu ili dvije radničke barake koje nisu bile pripremljene za buduće zatvorenike. Sjeća se da su jedno jutro autobusom u policijskoj pratnji dovezeni pritvorenci, a da se tada pričalo da su oni posjedovali nekakvo oružje i da su neki od njih bili organizatori stranke demokratske akcije koji su spremali neke akcije protiv srpskog stanovništva. Napominje da ni među stražarima tada nije postojala nekakva organizacija, te da je on na spontan način postao upravnik navedenog zatvora. Dalje navodi da se optuženog Brovića Dragića sjeća iz logora Kamenica, ne sjeća se da ga je viđao u Kozilima, a optuženog Adamović Radivoja je prvi put vidio kada je došlo do pokretanja predmetnog krivičnog postupka. Potvrđuje da su pritvorenci u Kozilima bili ispitivani vezano za ilegalno nabavljenje oružja i za to ko su organizatori iz stranke demokratske akcije koji su htjeli da zakolju 13 dječaka, te da je tom prilikom prema njima upotrebljavana sila- udarani su palicama. Njih su ispitivali inspektor R. Đ. i bezbjednjak N. K.. Sjeća se samo da su u Kozilima maltetirani Z. R. i izvjesni Š., te da je većinu događaja zaboravio jer je dva puta bio u komi i imao napad pankreasa. Navodi da je on bio

na odmoru kada je zatvor u Kozilima transformisan (trećeg ili četvrtog avgusta 1992. godine), te je nakon toga on otišao u Kamenicu gdje je zatekao stražare Brovića, K., G. i S.. Na upit branioca optuženog Barovića Dragića, svjedok je izjavio da je viđao optuženog Brovića u plavoj policijskoj uniformi a da mu nije poznato da li su pripadnici rezervne policije u Kozilima dužili palice. Na upit suda, svjedok je izjavio da je on primjenio silu policijskim palicama prema Z. R., izvjesnom licu koji je držao konak i izvjesnom T.. Takođe, na upit suda navodi da mu nisu poznata lica P. A., K. A. i Š. D..

Nakon detaljne analize i ocjene svih provedenih dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, a na način kako to propisuju odredbe člana 295. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske ("Službeni glasnik RS" broj: 53/12 i 91/17 - u daljem tekstu: ZKP RS-e), sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Optužnicom se u konkretnom slučaju optuženima stavlja na teret krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa stavom 22. KZ SFRJ. Obzirom da je predmetno krivično djelo blanketno krivično djelo, prema predmetnoj optužnici, optuženi su kršili pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba prema civilima koji su zaštićeni međunarodnim humanitarnim pravom, a konkretno postupali su protivno članu 3. stav 1. tačka 1. pod a) i c) Četvrte ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine, kao i članu 13. stav 2. u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) i e) Dopunskog protokla uz istu konvenciju od 08. juna 1977. godine. Pri tome, izvršilac ne mora biti svjestan da svojim postupcima krši pravila međunarodnog prava, jer povreda pravila međunarodnog prava predstavlja objektivni uslov kažnjivosti kojim je posebno određen karakter i okvir protivravnosti ovog krivičnog djela (u tom smislu što djelo mora biti protipravno i po međunarodnim pravilima).

Za postojanje obilježja ovog krivičnog djela, potrebno je da je ispunjeno kumulativno više uslova, a to je da je postojao oružani sukob, da se radi o žrtvama civilnog stanovništva, da je izvršilac pripadnik vojne formacije kao organizovane i da postoji uzročna veza između oružanog sukoba, civila, vojnog lica i posljedice, koje se u konkretnom slučaju ogledaju u primjenjivanju mjera zastrašivanja, nečovječnom postupanju i narušavanju tjelesnog integriteta civilnih lica. Svi ovi uslovi se moraju ispuniti da bi se djelo kvalifikovalo kao ratni zločin i u konkretnom slučaju, vijeće je našlo postojanje svih ovih uslova.

Dakle, bitno obilježje ovog krivičnog djela je postojanje okupacije, rata ili „oružanog sukoba“ jer se samo u tim uslovima može ostvariti ovo krivično djelo. U suprotnom, takve radnje učinilaca se moraju kvalifikovati kao klasična krivična djela svakog zakonodavstva.

Po ocjeni ovog suda na području BiH u kritično vrijeme bio je oružani sukob između formacija bosansko-hercegovačkih srba sa jedne strane i bosansko-hercegovačkih muslimana /bošnjaka/ i hrvata, tj. njihovih oružanih formacija sa druge strane. Naime, Predsjedništvo BiH je na sjednici dana 08.04.1992. godine donijelo odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH, dok je na sjednici dana 20.06.1992. godine donijelo odluku o proglašenju ratnog stanja. Oružani sukob je trajao do 21.11.1995. godine kada je potpisan Dejtonski mirovni sporazum.

Prema već ustaljenoj sudskoj praksi, oružani sukob postoji ne samo u međudržavnom sukobu već to može biti i u okviru jedne države između raznih grupa, a što je upravo slučaj u ovome predmetu. Inkriminisane radnje optuženih dešavale su se upravo u vrijeme oružanog sukoba kada su civilna lica imala međunarodnu humanitarnu zaštitu pa su njihove radnje postupci cijenjeni u tom kontekstu (povreda međunarodnog humanitarnog prava).

Ne može se prihvatiti teza odbrane da na užem području zatvora Kozila, nije bilo stvarnih borbi i da onda nije ispunjen uslov postojanja „oružanog sukoba“. Naime, i u pravosnažnoj presudi MKSJ u predmetu Tužilac protiv Dragoljuba Kunarca, Radomira Kovača i Zorana Vukovića broj IT-96-23 i IT-96-23/1-A sud je zauzeo stav da "da dužnost tužioca nije bila da postojanje oružanog sukoba dokazuje za svaki kvadratni centimetar tog područja". Postojanje oružanog sukoba nije ograničeno samo na dijelove teritorije na kojima se konkretno odvijaju borbe već postoji na čitavoj teritoriji pod kontrolom zaraćenih strana.

Cijeneći status optuženih, proizilazi da su isti bili u sastavu oružanih snaga i to Ministarstva unutrašnjih poslova tada Srpske republike Bosne i Hercegovine u vremenu obuhvaćenom optužnicom kada je trajao oružani sukob u Bosni i Hercegovini. Optuženi Barović Dragić je u periodu od 01.05.1992. godine do 01.08.1994. godine bio pripadnik VP 7256 Drvar, a što je utvrđeno iz akta Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Vlade Republike Srpske broj 16-03/3.2-1-835-252/17 od 07.03.2017. godine, uvjerenja Odjeljenja za boračko- invalidsku zaštitu Grada Banja Luka broj 06-835-33/2016 od 22.02.2016. godine i ovjerenih kopija jediničnog i matičnog kartona (Vob-1 i Vob-2) na ime optuženog Barovića Dragića. Optuženi Adamović Radivoje je u periodu od 20.08.1992. godine do 22.12.1995. godine bio pripadnik VP 7463 Petrovac, a što je utvrđeno iz akta Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Vlade Republike Srpske broj 16-03/3.2-1-835-301/17 od 14.03.2017. godine, uvjerenja Odjeljenja za boračko- invalidsku zaštitu opštine Derventa broj 08-835-12/17 od 03.03.2017. godine i ovjerenih kopija jediničnog i matičnog kartona na ime optuženog Adamović Radivoja. Takođe, navedeno nisu sporili ni sami optuženi, a oni su takođe u svojstvu svjedoka izjavili da su u kritično vrijeme bili stražari u zatvoru Kozila.

Oštećeni koji su bili u zatvoru Kozila u kritično vrijeme bili su civili i uživali su zaštitu međunarodnog humanitarnog prava. Naime, iz njihovih saglasnih izjava vidljivo je da su oni u civilnoj odjeći iz njihovih porodičnih kuća (K. H. krenuo kupiti hljeb kada ga je policija privela) najprije odvedeni u podrumске prostorije PS Petrovac, te da su nakon toga organizovano prebačeni u zatvor u Kozila. Navedeni civilni status ne oduzima im to što je od pojedinih (R. Z., D. M., F. R.) oduzeto oružje, jer sa navedenim oružjem oni nisu aktivno učestvovali u neprijateljstvima i isto su dobrovoljno predali. Takođe, ne može se dovesti u pitanje civilni status oštećenima K. A., P. A., K. M. i Š. D., jer su u Vrtoču kada su zarobljeni kod sebe posjedovali jednu cijev koja je improvizovana u pušku i iz koje se mogao ispaliti jedan lovački metak radi se o ručnoj izradi zvanj kubura. Naime, iz njihovih saglasnih izjava (izuzev P. A. koji nije saslušan) proizilazi da su oni u civilnoj odjeći, nisu pripadali niti jednoj strani u oružanom sukobu lišeni slobode u trenutku kada su krenuli kako navode na slobodnu teritoriju prema Bihaću jer su u rodnoj Sanici bili ugroženi (muslimani privođeni u osnovnu školu). Navedenu pušku su nosili isključivo radi zaštite vlastitih života, a provedenim dokazima nije utvrđeno da su prilikom lišavanja slobode pružali bilo kakav otpor. Dakle, prilikom lišavanja slobode oštećeni nisu učestvovali neposredno u neprijateljstvima a iz zapisnika Kriznog štaba SO Petrovac broj KŠ-70/92 od 30.06.1992. godine proizilazi da je donesen zaključak da će se do osposobljavanja zatvora u Kozilima sačiniti plan za hapšenje svih muslimana vojno-sposobnih za koje se pretpostavi da bi mogli nanijeti bilo kakvo zlo srbima. Navedeni zaključak svakako ukazuje da lišavanje slobode nije provedeno u zakonom predviđenom postupku. Radi izloženog nije prihvatljiva teza odbrane optuženih da se oštećeni ne mogu smatrati civilima jer je od njih u zakonitom postupku oduzeto oružje, niti o tome postoje podaci u spisu.

Nadalje, da su predmetna krivična djela izvršena u vezi sa oružanim sukobom sud je utvrdio prvenstveno na osnovu zapisnika Kriznog štaba SO Petrovac (u kome su sadržane odluke kriznog štaba) i to broj KŠ-70/92 od 30.06.1992. godine i broj KŠ-57/92 od 16.06.1992. godine. Iz navedenih zapisnika proizilazi da je Krizni štab SO Petrovac analizirao stanje na ratištu o broju poginulih i ranjenih boraca, te da je razmatrano zauzimanje jedinstvenog stava prema muslimanima kako bi se onemogućilo njihovo organizovanje i eventualno pozadinsko djelovanje. Zbog navedenog na 41. sjednici Kriznog štaba od 30.06.1992. godine donesen je zaključak da će se do osposobljavanja zatvora u Kozilima sačiniti plan za hapšenje i privođenje svih pripadnika muslimana vojno sposobnih za koje se pretpostavi da bi mogli nanijeti bilo kakvo zlo srbima. Dakle, iz navedenog se vidi da je lišavanje slobode oštećenih u direktnoj vezi sa oružanim sukobom. Lišena su slobode isključivo vojno sposobna lica koja su pripadala suprotstavljenj strani u sukobu i od njih je oduzeto oružje kako ne bi predstavljali buduću opasnost za srpsko stanovništvo (u trenutku lišavanja slobode nisu aktivno učestvovali u neprijateljstvima). Navedene okolnosti su nesumljivo uticale na mogućnost i sposobnost optuženih, koji su kao vojna lica bili stražari u Kozilima, da prema oštećenima izvrše inkriminisane radnje. Teško je u mirnodopskim uslovima zamisliti situaciju da se lišavaju slobode isključivo pripadnici jednog naroda, da se zatvaraju u preuređene radničke prostorije sa nehumanim uslovima, o čemu su svjedočili svi svjedoci optužbe), te da se isti prepuste na samovolju njihovih stražara.

Da je upravo optuženi Barović Dragić zajedno sa pravosnažno osuđenim Z. M. izvršio krivično djelo iz tačke jedan predmetne optužnice na štetu R. Z. i D. M., sud je utvrdio prvenstveno na osnovu njihovih međusobno saglasnih iskaza.

Oštećeni su uvjerljivo opisali kritični događaj, a naročito dešavanja u prostoriji za ispitivanje kada je Z. M. naredio R. Z. i D. M. da se međusobno udaraju. Iz njihovih saglasnih iskaza proizilazi da je u jednom trenutku R. Z. pokušao udariti D. M., ali da ga je promašio, te da je šakom razbio prozor u navedenoj prostoriji. Tada su iz navedene prostorije izveli D. M. a (prema iskazu R. Z.) optuženi Barović Dragić, koga je to naljutilo je zajedno sa drugim stražarima R. Z. zadao više udaraca pesnicama, palicama i nogama po svim dijelovima njegovog tijela. Nakon navedene torture koja je trajala oko 40 minuta, oštećeni R. Z. je izjavio da su ga krvavog i unakaženog odveli do sobe broj 1. u kojoj je inače boravio. Da je kritične prilike R. Z. zadobio brojne tjelesne povrede potvrdio je i svjedok D. M. koji je izjavio da je neposredno nakon kritičnog događaja oštećeni R. Z. bio sav „slomljen, krvav i modar“. Nadalje, da je R. Z. u zatvoru Kozila kritične prilike zadobio brojne tjelesne povrede potvrdili su i svjedoci F. R., T. T., K. H. i B. M. koji je potvrdio da je R. Z. bio sav otečen, sa ogromnom glavom, a oči mu se nisu vidjele.

Da je navedene prilike upravo optuženi Barović Dragić prema oštećenom R. Z. preduzeo inkriminisane radnje proizilazi iz njegovog iskaza kada je naveo da je kritične prilike u navedenoj prostoriji zatekao stražare „C.“ (Z. M.), Dragišu (pri čemu je u sudnici pokazivao na optuženog Barović Dragića), G., L. i S.. Oštećeni se decidno izjasnio da ga je optuženi Barović najviše tukao nakon što je rukom razbio prozor, a pojasnio je da je njegov identitet saznao od drugom zatvorenika koji su ga poznavali. Dodaje da mu je poznato da je optuženi Barović bio dobar fudbaler kluba „Jedinstvo“ iz Bihaća, a da su ga takođe zvali i nadimkom „Crnogorac“. Njegov iskaz je potvrđen i iskazom svjedoka D. M. koji je izjavio da je kritične prilike u navedenoj kancelariji zatekao stražare M.Z., S., G., K. i Barešića (pri čemu je u sudnici pokazao na optuženog Barović Dragića). Svjedok D. M. je izjavio i da mu je R. Z. po izlasku iz logora pričao da ga je „B.“ najviše tukao kritične prilike. Činjenica da je optuženi Barović Dragić učestvovao u kritičnom događaju potvrđena je i time što je oštećeni Z. R. optuženog Barović Dragića prepoznao dana 31.03.2017. godine u CJB Banja Luka, posredstvom fotografija, kao lice koje je učestvovalo u njegovom premlaćivanju doduše tada je rekao da misli da se radi o licu koga poznaje pod imenom Dragiša i nadimkom „Crnogorac“. Takođe, navedeno na posredan način potvrđuje i svjedok Z. M. koji je izjavio da je prema zatvorenicima u Kozilima primjenjivana sila, udarani su palicama, te da se sjeća on primjenio silu prema Z. R..

Sud je poklonio vjeru iskazima oštećenih R. Z. i D. M. jer su u bitnim elementima međusobno saglasni i zajedno čine jednu čvrstu logičku cjelinu, pri čemu se određena (ne bitna) odstupanja mogu pripisati vremenskoj udaljenosti od događaja o kome su svjedočili kao i time što su kritične prilike preživjeli strah, pa od njih i nije bilo za očekivati da će previše detalja iznositi.

Da je optuženi Barović Dragić zajedno sa pravosnažno osuđenim Z. M. i drugim stražarima izvršio krivično djelo iz tačke 2. predmetne optužnice na štetu K. M., K. A., Š. D. i P. A., sud je utvrdio prvenstveno na osnovu iskaza oštećenih K. M., K. A. i Š. D.. Oni su saglasno izjavili da su kritične prilike uvedeni zajedno sa P. A. u prostoriju za ispitivanje u zatvoru Kozila gdje se nalazilo oko 6-7 stražara, da su ispitivani o posjedovanju oružja i o tome ko su vođe muslimana. Nakon toga, saglasno su izjavili da im je naredeno da se okrenu prema zidu, nakon čega su im prisutni stražari pesnicama, rukama i palicama zadali brojne udarce po cijelom tijelu. Doduše, oštećeni Š. D. je izjavio da je svaki od stražara udarao po jednog zatvorenika, ali iz njegovog iskaza svakako proizilazi da su u njihovom premlaćivanju učestvovali svi prisutni stražari. Takođe, svi su saglasni da je navedeno maltretiranje prestalo kada je P. A. pao na pod i povikao da je izgubio vid, a da su ih tada odveli do betonskog korita gdje su im potapali glave u vodu. Nakon navedenog događaja svi su potvrdili da su po cijelom tijelu imali brojne tjelesne povrede, a da su se iste najviše mogle primjetiti na K. M. koji je imao specifičnu kožu na kojoj su najviše ostajali tragovi fizičkog maltretiranja.

Vezano za identitet lica koji su ih kritične prilike fizički zlostavljali, svi oštećeni su saglasno izjavili da su navedene prilike prepoznali stražara M.Z. (koji je priznao izvršenje toga djela). Međutim, oštećeni K. M. je bio dosljedan da je u njihovom premlaćivanju učestvovao i optuženi Barović Dragić. Pojašnjava da ga je M.Z. oslovljavao nadimkom „Crnogorac“ i imenom Dragiša, te da ga se sjeća da je imao specifičan osmijeh, da je nosio ruski doboš i pušku i da je imao „malo stomaka“. Takođe, navedeni svjedok je rekao i da mu je optuženi Barović Dragić (nakon potapanja u vodu) naredio da ga na svojim leđima „kao pas“ ponese oko deset do petnaest metara. U navedenom dijelu, iskaz svjedoka K. M. potvrđen je i iskazom svjedoka K. A., jer je isti izjavio da mu je K. M. nakon kritičnog događaja pričao da je Barović crni momak koji ga je najviše tukao. Kada se ima u vidu navedeno, te da je oštećeni K. M. dana 18.05.2017. godine u PU Banja Luka preko fotografija označio optuženog Barovića (sa sigurnošću od 50 %) kao lice koje ga je kritične prilike maltretiralo i koga su kolege tada oslovljavale kao Dragan ili „Crnogorac“, onda se van svake razumne sumnje dolazi do zaključka da je optuženi Barović Dragić kritične prilike izvršio radnje opisane pod tačkom dva predmetne optužnice.

Činjenice koje se odnose na vrijeme, mjesto i način izvršenja krivičnog djela opisanog pod tačkom 3. predmetne optužnice sud je utvrdio prvenstveno na osnovu iskaza oštećenih K. H. i F. R.. Oštećeni K. H. se decidno izjasnio da je kritične prilike (02.08.1992. godine) nepoznati stražar poveo najprije M. E. a potom i njega u baraku u kojoj su vršena ispitivanja. U navedenoj baraci među 7-8 stražara prepoznao je između ostalih „Cigu“ (koji je bio stražar zatvora u Bihaću) i optuženog Adamović Radivoja. Pojašnjava da je optuženog Adamović Radivoja poznao još od prije rata jer su radili u istom transportnom preduzeću, a navedeno je u svojstvu svjedoka potvrdio i optuženi Adamović Radivoje. Oštećeni navodi da se sjeća da je nepoznati stražar dao M. E. nož kako bi ga zaklao, a što on nije mogao učiniti. Nakon toga svi prisutni stražari nogama, rukama i palicama, među kojima je bio i A. R., zadali su više udaraca u predjelu cijelog tijela najprije M. E. a potom i njemu. Ističe da ga je optuženi A. R. ispitivao vezano za neke dnevnicke koje mu je on navodno „sakrio“, te da ga je optuženi Adamović najviše udarao palicom. Oštećeni je takođe izjavio da je neko od stražara u navedenu prostoriju uveo i F. R., te da su ga odveli do nekog korita gdje su mu naredili da legne u hladnu planinsku vodu i da nakon toga puzi i laje kao pas. Sud je u cjelosti poklonio vjeru iskazu ovoga svjedoka jer je i F. R. izjavio kako su kritične prilike u brvnaru najprije izvedeni K. H. i M. E., da je mogao čuti njihovo zapostavljanje, te da je i on nakon toga odveden u navedenu brvnaru gdje je zatekao njih dvojicu i stražare između ostalih, M.Z. i Adamovića. Ovaj oštećeni je takođe potvrdio da je tada čuo kako su stražari ispitivali K. H. za neke dnevnicke. U tom smislu, značajno je istaći i to da su svjedok S. D. i optuženi Adamović Radivoje potvrdili da je optuženi Adamović sa K. H. imao problema oko neisplaćenih dnevnica. Nadalje, oštećeni F. R. se određeno i uvjerljivo izjasnio da su ga prisutni stražari primoravali da prizna silovanje srpskih žena, da su ga nakon toga svi udarali palicama, rukama i nogama po svim dijelovima tijela, te da su ih tjerali da „četveronoške“ izađu iz navedene barake. Dakle, i oštećeni F. R. je potvrdio da je kritične prilike u njihovom premlaćivanju učestvovao Z. M., priznao te navode i optuženi Adamović Radivoje. On je pojasnio da je Z. M. upoznao u Vrtoču kada je kao stražar čuvao zatvorenike koji su kopali kanal za struju, a da je optuženog Adamović Radivoja upoznao dok je radio u otpadu u Vrtoču a optuženi je kamionom „Autotransporta“ dolazio do njega. Sud je u cjelosti prihvatio iskaze naprijed navedenih svjedoka-oštećenih, jer su isti dali u bitnim segmentima potupno identične izjave, bili kategorični i krajnje uvjerljivi u svojim svjedočenjima i po mišljenju suda ovi svjedoci su bili krajnje iskreni.

Sa druge strane sud nije prihvatio odbranu-alibi optuženog Adamović Radivoja, kao i iskaze svjedoka Adamović Branka (punac optuženog) i Vučković Slavka koji je naveo da optuženog poznaje ko brata, da je u kritičnom periodu bio na porodičnoj slavi Ilindan u selu Vrtoče. Sud zapaža da su navedeni svjedoci iz bliskog okruženja optuženog Adamović Radivoja, te da su njihovi iskazi usmjereni na izbjegavanje krivice optuženog u predmetnom krivičnom postupku. Njihovi iskazi nisu uvjerljivi jer se Vučković Slavko nije decidno mogao izjasniti ko je sve u Kozilima bio od stražara, niti kada je raspušten zatvor u Kozilima. Pojasnio je da se navedenog ne može sjetiti, jer je od tada prošlo 27 godina. Sa druge strane, kada je pričao o alibiju optuženog Adamović Radivoja bezrezervno se izjasnio da je optuženi kritičnog dana u 10 sati otišao kod punca na slavu Ilindan. Takođe, na pitanje tužioca svjedoku Adamović Branku „ko je

bio na slavi 1994. godine", on je odgovorio da su bili prisutni svi isti kao i 1992. godine. Teško je povjerovati da su baš svi isti ljudi prisutni svake godine na slavi i to u ratno vrijeme. Takođe, sud nije prihvatio odbranu optuženog Adamović Radivoja da je oštećeni K. H. nacionalista, da ga je zbog toga lažno prijavio iz razloga što navedene tvrdnje nisu dokazane bilo kakvim dokazima.

Ovaj sud je cijenio i iskaze svjedoka odbrane P. M., G. D., K. M. i V. S. da u zatvoru u Kozilima nije bilo nikakvog maltretiranja pritvorenika. Navedeni svjedoci su bili stražari u navedenom zatvoru i oni zasigurno imaju i lične interese da na takav način svjedoče, pa ih sud i nije prihvatio kao uvjerljive naročito zbog činjenice da su pojedini oštećeni i njihova imena navodili da su bili prisutni u „prostoriji za ispitivanje“ u kritično vrijeme.

Dalje, sud nije prihvatio odbranu optuženih da relevantnim dokazima nisu utvrđene tjelesne povrede koje su kritične prilike zadobili oštećeni. Vezano za navedeno treba reći da u konkretnom slučaju oštećeni i nisu se mogli nakon zadobijenih povreda obratiti u medicinsku ustanovu jer su bili lišeni slobode u zatvoru „Kozila“ gdje su i zadobili te povrede. Da je njima u kritičnim prilikama teško narušen tjelesni integritet proizilazi iz međusobno saglasnih njihovih iskaza, kao i iskaza drugih zatorenika koji su o tome svjedočili, a što je već navedeno.

Odbrana je prigovorila da je nezakonit zapisnik o saslušanju svjedoka R. Z. od 03.04.2007. godine i D. M. od 02.04.2007. godine u PS Bihać iz razloga što u njemu nisu navedena pitanja koja su eventualno postavljana svjedoku, zapisnik o saslušanju svjedoka R. Z. iz Okružnog tužilaštva Banja Luka od 05.10.2011. godine (prilikom sačinjavanja zapisnika, svjedoku je predočavan zapisnik o njegovom saslušanju od 03.04.2007. godine) i zapisnik o saslušanju svjedoka T. T. u CJB Banja Luka od 30.11.2011. godine (nisu navedene okolnosti o kojima je svjedok trebao biti saslušan). Sud je navedene prigovore odbio kao neosnovane jer činjenica da u zapisniku o saslušanju svjedoka nisu navedena pitanja koja su eventualno svjedoku postavljana, svakako ne znači da je taj zapisnik nezakonit. Svjedok prilikom saslušanja iznosi sve što mu je poznato i pitanja se postavljaju u cilju razjašnjenja, dopune ili provjeravanja nerazjašnjenih tvrdnji. Navedeni svjedoci su na glavnom pretresu neposredno saslušani postojala je mogućnost da svjedoke unakrsno ispita odbrana što je i učinjeno. Navedeno može uticati samo na dokaznu snagu navedenog zapisnika o saslušanju svjedoka, odnosno na ocijenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka sa navedenog zapisnika. Dalje, paušalan je navod branioca da je nezakonit zapisnik o saslušanju svjedoka R. Z. iz Okružnog tužilaštva Banja Luka od 05.10.2011. godine, jer je prilikom sačinjavanja navedenog zapisnika, svjedoku predočavan zapisnik o njegovom ranijem saslušanju u PS Bihać od 03.04.2007. godine. Ovo zbog toga jer ni branilac nije ukazao na konkretnu zakonsku normu koja navedeno postupanje zabranjuje, niti je obazložio kakve je konkretne posljedice navedeno postupanje moglo proizvesti. Takođe, u situaciji kada je svjedok T. T. prilikom saslušanja propisno upozoren u skladu sa zakonom, sama činjenica da u zaglavlju zapisnika nisu navedene okolnosti o kojima je svjedok svjedočio, ne utiče na zakonitost navedenog zapisnika. Na kraju, sud svoja činjenična utvrđenja i nije u odlučujućoj mjeri zasnovao na navedenim zapisnicima.

Ovaj sud nalazi su optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili uračunljivi jer nisu postojale okolnosti koje bi dovele u sumnju ovakav zaključak. Što se tiče vinosti, tj. umišljaja optuženih, sud smatra da su isti predmetna krivična djela izvršili sa direktnim umišljajem, a upravo zbog činjenice da su svjesno, znajući da postoji oružani sukob i da su pripadnici jedne oružane formacije, zajedno, primjenjivali mjere zastrašivanja, narušavali tjelesni integritet i nečovječno postupali prema oštećenima, za koje je znali da su civili, na način kako je to navedeno u izreci ove presude, a pri tom su oštećeni bili zaista preplašeni, pretrpili su teško narušenje tjelesnog integriteta i bilo im je povrijeđeno lično dostojanstvo, a to su optuženi i htjeli. Optuženi su znali da radnjama koje su činili, nužno se ostvaruju navedene posljedice. Kao što je već navedeno, učinilac ne mora biti svjestan da ovim svojim radnjama krši pravila međunarodnog prava, ovo iz razloga što povreda međunarodnog prava u okviru ovo krivičnog djela, predstavlja objektivni uslov kažnjavanja.

Prilikom izvršenja krivičnog djela optuženi su postupali kao saizvršioци u smislu odredbe člana 22. KZ SFRJ. Po ocjeni suda radnje optuženih pojedinačno i zajedničke radnje onako kako su činjenično opisane u izreci presude, u dovoljnoj mjeri su određene da iz njih proizilazi saizvršilaštvo u počinjenom krivičnom djelu. Radnje optuženog su u takvoj objektivno-subjektivnoj vezi sa ponašanjem drugog lica, kao saizvršioца, tako da sa njima čini jednu čvrstu, jedinstvenu i koherentnu cjelinu, ispoljavajući se kao element zajedničke djelatnosti.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Baroviću Dragiću, sud je cijenio sve okolnosti predviđeni članom 41. KZ SFRJ-e. Kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, sud je cijenio činjenicu da je porodičan čovjek da je oženjen i otac troje djece i njegovo držanje poslje učinjenog krivičnog djela, obzirom, da nakon toga nije počinio ni jedno krivično djelo, duži protek vremena. Otežavajuće okolnosti sud nije utvrdio. Sve naprijed navedene olakšavajuće okolnosti, po ocjeni ovog suda, u svom zbiru predstavljaju osobito olakšavajuće okolnosti, koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, zbog čega je sud optuženom odmjerio kaznu ispod granice propisane zakonom. Takođe, sud je prilikom, odmjeravanja kazne cjenio i pobude iz kojih je djelo počinio, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, kao i okolnosti pod kojima je djelo počinio. Zbog svega naprijed navedenog, sud je stao na stanovište da će se upravo izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest), postići svrha kažnjavanja, kako u pogledu specijalne, tako i u pogledu generalne prevencije, u smislu člana 33. KZ SFRJ-e i da je ista adekvatna kako težini počinjenog djela, tako i ličnosti optuženog kao počinioца.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom Adamović Radivoju, sud je takođe cijenio sve okolnosti predviđeni članom 41. KZ SFRJ. Kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, sud je cijenio činjenicu da je porodičan čovjek, jer je oženjen i otac dvoje djece, da je lošeg imovnog stanja i njegovo držanje poslje učinjenog krivičnog djela, obzirom, da nakon toga nije počinio ni jedno krivično djelo. Otežavajuće okolnosti sud nije utvrdio. Sve naprijed navedene olakšavajuće okolnosti, po ocjeni ovog suda, u svom zbiru predstavljaju osobito olakšavajuće okolnosti, koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, zbog čega je sud optuženom odmjerio kaznu ispod granice propisane zakonom. Takođe, sud je prilikom, odmjeravanja kazne cjenio i pobude iz kojih je djelo počinio, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, kao i okolnosti pod kojima je djelo počinio. Zbog svega naprijed navedenog, sud je stao na stanovište da će se upravo izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, postići svrha kažnjavanja, kako u pogledu specijalne, tako i u pogledu generalne prevencije, u smislu člana 33. KZ SFRJ i da je ista adekvatna kako težini počinjenog djela, tako i ličnosti optuženog kao počinioца.

Sud je oštećene uputio na parnični postupak radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva, a shodno članu 108. stav 3. ZKP RS-e, jer podaci krivičnog postupka ne pružaju pouzdan osnov ni za potpunu ni za djelomičnu presudu, a ni oštećeni se nisu izjašnjavali o visini imovinskopravnog zahtjeva.

Na osnovu člana 99. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske, u vezi sa članom 96. stav 2. tačka a), e) i ž) istog zakona, optuženi su obavezani da solidarno plate troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.620,00 KM (koji troškovi se odnose na pristup svjedoka na glavni pretres), te sudski paušal u iznosu od po 150,00 KM, a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Ujedno optuženi Adamović Radivoje i optuženi Barović Dragić su obavezani da nadoknade nagradu i nužne izdatke postavljenih branilaca po službenoj dužnosti, a čiju će visinu sud utvrditi posebnim rješenjem u skladu sa članom 97. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske.

Zapisničar
Tendžerić Daliborka

Predsjednik vijeća
Pane Gavrić

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana po prijemu iste,
Vrhovnom sudu RS, putem ovog suda.

www.warcrimesdatabase.net